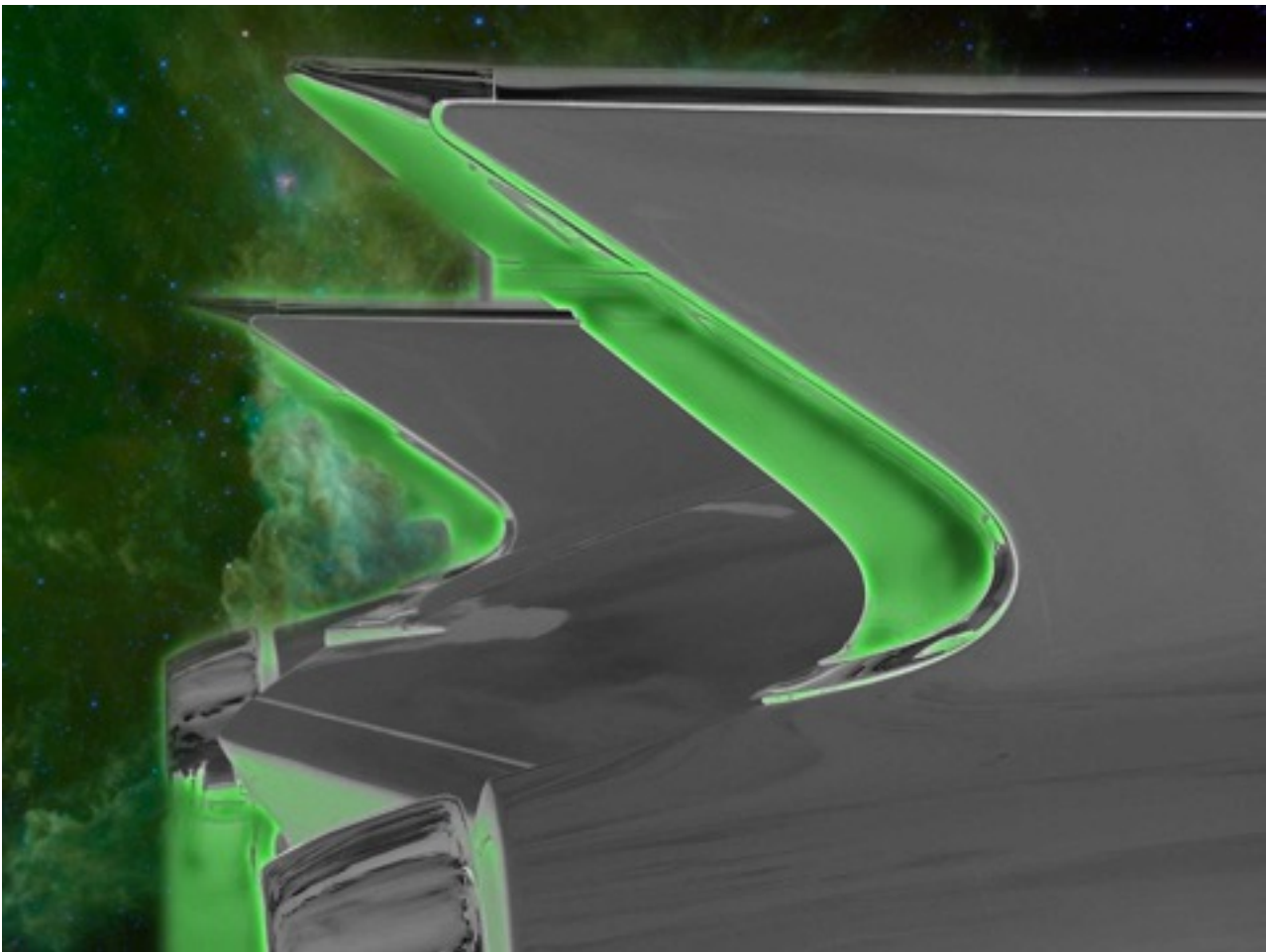

Rubense Schone Vertelt, 2015

Editie 2015

door Ingrid Jansen

Creative Commons: CC-BY-SA

Die vermaledijde rottelefoon, of mijn goede voornemen voor 2016.....	4
Kerstvrede.....	6
Hoe de kerstman de kerstman werd - deel 6	7
Hoe de kerstman de Kerstman werd - deel 5.....	8
Hoe de kerstman de kerstman werd - deel 4	9
Hoe de kerstman de kerstman werd - deel 3	11
Hoe de kerstman de kerstman werd - deel 2.....	13
Hoe de kerstman de kerstman werd - deel 1	14
Luchtkastelen bouwen	15
Winterige herfstdagen.....	17
Een paar dagen in Arnhem.....	18
<i>29 september</i>	19
<i>30 september</i>	24
<i>1 oktober</i>	29
Vanzelfsprekende luxe	31
Sjoelen in 't café.....	33
Binnenstebuiten	35
Vroem Vroem.....	37
Handwerken herontdekt	38
Uitgebreid ontbijten	40
Een keurig nette verslaving.....	42
De zeven werken van barmhartigheid	44
Geldloos. Zou dat kunnen?.....	47
Hardlopen en zulks wat meer	51

De goede dingen doen	53
Muizen met rechterhanden	55
Weg van alles	57

Die vermaledijde rottelefoon, of mijn goede voornemen voor 2016

Als je in je eentje op van alles af gaat en niet aan je telefoon vastgeplakt zit (nou ja, probeert te zitten), heb je alle tijd om om je heen te kijken. "Mensen kijken", noemt mijn familie dat altijd. En 's mensens doen en laten observeren is meestal erg interessant, en leerzaam, en soms ook wel frustrerend. Maar ook die frustratie is weer bedoeld om mij wat te leren, hoop ik dan maar.

Wat me vaak opvalt, is hoe sterk iedereen om mij heen aan zijn/haar telefoon vastgeplakt zit. Whatsappen, of facebooken, naar de kleuren op het scherm te oordelen (verder dan de kleuren op het scherm kijk ik niet want meelesen met een ander is zo onbeschoft). Mensen zitten soms zelfs de halve tijd aan hun telefoon vastgeplakt als ze met jou iets aan het doen zijn, waardoor je je onwillekeurig toch wel afvraagt of ze het eigenlijk wel leuk vinden, dat wat ze met jou aan het doen zijn, en of ze jou eigenlijk wel leuk genoeg vinden als ze zich zo overduidelijk gedragen alsof ze hun telefoon veel leuker vinden dan jou

Maar aan de andere kant, omdat ik van mezelf niet stiekem mee mag kijken/lezen/spieken met wat ze aan het doen zijn, weet ik niet wat ze aan het doen zijn. Misschien whatsappen ze wel met hun kinderen die vragen of ze opgehaald kunnen worden van ikweetnietwaar, of misschien whatsappen ze wel met een vriendin die een schouder om op uit te huilen of een ruggesteuntje nodig heeft omdat ze echt rottige dingen meegemaakt heeft. Misschien is het dus wel echt belangrijk

Maar aan weer een andere kant, is het natuurlijk ook wel een beetje zo dat de combinatie van smartphone plus facebooksocialemediadingses sterk inhaakt op 's mensens nogal fundamentele behoefte om ergens bij te horen (hoe voel je je zelf als je de heikhebeenberichtjeping van je telefoon hoort? Denk je dan stiekem bij jezelf één kort momentje "jeujeujeuj"?). Dus het kan ook nog zo zijn dat wat ze dan ook aan het doen zijn op de telefoon, niet echt belangrijk belangrijk is, maar meer hun shotje "erbij horen" is. En dan zou je het ze niet méér kwalijk kunnen nemen dan je het een heroïnejunk kwalijk neemt dat 'ie een shot nodig heeft, want dan zou het meer iets verslavingsachtigs zijn, en kun je het niet echt meer een vrije keuze vinden om op je telefoon te kijken

Of misschien is het wel gewoon zo, dat we met ons allen geleerd hebben vooral onszelf belangrijk te vinden (het jibentuniekenspeciaaleneenprinsprinses fenomeen). En dan is het gewoon een teken van veranderende manieren, waarbij je als oudere of oudere jongere iets zeurends kunt mompelen met "die jeugd van tegenwoordig" er in, gemakshalve even negerend dat de mensen die in de kroeg, de bus, de trein, de typisch nederlandse verjaardagskringfeest en de Efteling aan hun telefoon vastgeplakt zitten ook soms grijze haren en rimpels hebben en het dus echt geen jongeregeneratiedingetje is

Al die mogelijkheden overdenkend, lijkt het toch het makkelijkst om mezelf te leren accepteren dat dingen zo zijn als ze zijn. Mezelf, daar heb ik tenminste een beetje invloed op, nietwaar

Mijn goede voornemens voor 2016 zijn dan ook

- mezelf niet meer ergeren aan tijd die ik en anderen aan hun telefoon vastgeplakt zitten
- verder gaan met minder aan mijn telefoon vastgeplakt zitten

Doe je met me mee?

Kerstvrede

Het is kerstochtend en als ik wakker ben, opgestaan, aangekleed en gewandeld, ga ik tijdens het ontbijt even zitten kijken naar de kerstmantracker die ik gisteravond gevonden heb op <http://www.noradsanta.org> .

De tracker bestaat uit een kaart met daarboven zwevend een animatie van kerstman, slee, zak met pakjes en negen rendieren. Rudolf met zijn rode neus uiteraard voorop. Rechtsboven is een tellertje dat aangeeft hoeveel cadeautjes de kerstman al bezorgd heeft

Ik weet dat 't maar een animatie is, en niet echt. Maar nu ik (net als gisteravond) naar die tracker zit te kijken, en daar al bijna zeven miljard bezorgde cadeautjes op zie staan, tovert mijn fantasie toch meteen een plaatje van een kerstman met slee en rendieren, onderweg van huis naar huis, landend op de daken en door de schoorsteen naar de huiskamer afzakkend om cadeautjes onder de boom te leggen. Een plaatje van kinderen die wakker worden van het gerinkel van belletjes en het getrappel van rendierhoeven op het dak, terwijl de rendieren aantrekken om de zware slee weer de lucht in te krijgen. Allemaal stuiven ze naar het raam, om de slee in de verte te zien verdwijnen tegen een schitterende volle maan

Een beeld kortom, dat is samengesteld uit een heleboel kerstverhalen en kerstfilmpjes en –films

Ik weet dat het niet echt is, maar op dit moment geloof ik eventjes helemaal in de kerstman, terwijl ik me al die grote en kleine kinderen voorstel die 's ochtends beneden komen en blij en opgetogen cadeautjes onder de boom zien liggen, terwijl het gisteravond klaar gezette glas melk leeg is, de wortels voor de rendieren weg zijn en de schaal met koekjes alleen nog maar een paar kleine kruimeltjes bevat. Grote en kleine kinderen die vredig en blij met elkaar tikkertje of verstoppertje spelen, sneeuw- of zandmannen bouwen en lachen, in plaats van ruzie te maken en bommen op elkaars hoofd neer te gooien

En even moet ik denken aan die kerstliedjes van Kinderen voor Kinderen. Kon het maar eeuwig kerstmis zijn.

Als ik Willie Wortel was, vond ik wereldvrede uit

Hoe de kerstman de kerstman werd - deel 6

Kris werd eerst naar zijn huis gedirigeerd, waar hij ontdekte dat zijn vrouw stiekem samen met een paar elfen gewerkt had aan fijne warme kleren voor de reis. In zijn kamer bleken een mooie rode jas en een rode broek klaar te hangen, beiden lekker warm gevoerd met schapenwol dat er in een brede witte rand onderuit piepte. Daar zou hij het niet gauw koud in krijgen, dacht hij vrolijk.

Hij trok de kleren aan en vond onder zijn stoel een paar mooie zwarte laarzen. Zijn vrouw zette hem een bijpassende rode muts op, waarna hij zichzelf in de spiegel bekeek. "HO HO HO", lachte hij, "wat zie ik er mooi uit!". "Echt kerstige kleuren voor een echt kerstige man, lieverd", zei zijn vrouw. "En zo zal ik ook heten", zei Kris, "voortaan noem ik mezelf de Kerstman!". En jij bent mijn lieve Kerstvrouw.

In zijn mooie nieuwe rode kleren liep de kakelvers benoemde Kerstman achter zijn elfen aan naar de Grote Stal. Achter de stal, in de wei, stonden zijn rendieren voor een prachtige arrenslee! En Rudolf stond helemaal vooraan, zag hij. Met lichtgevende rode neus, nog wel. "Fijn, want Rudolf weet tenminste altijd de weg, nu zullen we niet verdwalen en door die neus kunnen we nog zien waar we heen gaan ook", dacht Kris Kerstman. Hij bewonderde de slee. Wat was hij groot! En rood! En mooi! En al die belletjes overal die zo mooi klingelden! Glimlachend gaf hij elk rendier een aai over de kop.

Kris Kerstman klom in de slee en keek even achterom naar de reusachtige zak tjokvol cadeautjes die achter hem in de slee lag. "Vooruit dan, we gaan!"

De rendieren zetten aan, en daar gingen ze lucht in! Hij keek om naar de snel kleiner wordende elfen en wierp een laatste blik op zijn lieve vrouw voordat hij zich richtte op de kinderen die hij mooie cadeautjes zou gaan geven.

De Kerstvrouw en alle elfen keken hem na terwijl ze uit volle borst juichten.

"HO HO HO", hoorden ze terwijl de slee in de verte verdween.

"Vrolijk kerstfeest!"

Hoe de kerstman de Kerstman werd - deel 5

Samen met zijn vrouw stond hij op een bergtop te kijken naar de gigantisch grote gebouwen in de vallei beneden hem. Sjonge wat was dat groot

"Kijk", wees Bernard, "dat is de speelgoedfabriek, en daarachter is jullie huis en daar rechts is de grote stal met daarachter de weiden voor jouw negen rendieren.". Kris vond het fijn dat zijn rendieren met hem meegekomen waren en samen met hem en zijn vrouw mee zou leven. Die negen waren toch een beetje zijn beste vrienden geweest terwijl hij zijn kudde hoedde.

In een opgewekt humeur gingen Kris en zijn vrouw de daaropvolgende maanden aan de slag met bedenken van welk kind welk cadeau moest krijgen. Wat een werk bleek dat te zijn! Ze verdronken bijna in de eindeloze lijsten met namen. Brave kinderen kregen iets moois, dat was niet zo moeilijk, maar wat moesten ze met stoute kinderen aan?

"We kunnen stoute kinderen niet zomaar ook een cadeau geven", zei Kris sip tegen zijn vrouw, "want ze moeten wel leren dat braaf zijn beter is dan stout zijn."

"Nou, we zouden ze niets kunnen geven, of iets wat niet leuk is", dacht zijn vrouw hardop.

Kris ijsbeerde heen en weer voor de grote kachel terwijl hij hardop liep te piekeren. Iets geven wat niet leuk is, ja, maar wat dan? Toen hij zijn teen stootte aan de kolenkit, wist hij het ineens. "Ik heb het!", riep hij vrolijk uit. "We geven stoute kinderen een kooltje!"

Zo gezegd, zgedaan. Terwijl de Grote Datum (ze hadden afgesproken om het met kerst te doen) snel dichterbij kwam, legden ze met vereende krachten de laatste hand aan alle cadeautjes. Het plan was om bij het vallen van de duisternis op weg te gaan en dan bij het aanbreken van de ochtend klaar te zijn. Het was veel werk, maar Kris had van de elfen een trucje geleerd waardoor hij de tijd langzamer kon laten lopen. Zo zou hij tijd genoeg hebben voor alle kinderen op de wereld.

"Kom dan, Kris, kom dan!", riepen de elfen opgetogen toen de avond aanbrak. "We hebben een verrassing voor je!".

Hoe de kerstman de kerstman werd - deel 4

"Jij houdt veel van kinderen", zei de elf, "en wij ook. Jij vindt het leuk om cadeautjes te geven aan de kinderen, en wij ook.". De elf stelde zich voor als Bernard de Hoofd-Elf, en legde uit dat ze met alle elfen een groot plan hadden bedacht om alle kinderen op de wereld cadeautjes te geven. In één nacht, nog wel. En dat ze een mens nodig hadden om te bepalen wat mensenkinderen graag wilden krijgen. En ook om de cadeautjes rond te brengen hadden ze een mens nodig. Elfen waren daar toch net even te klein voor.

"In één nacht? Dat kan toch nooit?", zei Kris verbaasd. "Daar is de wereld veel te groot voor!".

"Nee hoor, met elfenmagie kan het wel," zei Bernard. "En we zullen het jou ook leren! We hebben een hele grote fabriek gebouwd op de Noordpool waar we allemaal mooie speelgoed voor de kinderen willen gaan maken, maar we hebben jou nodig om te weten wat we precies maken moeten, en voor wie. En ook kunnen wij niet de cadeautjes bezorgen. Daar hebben we ook jouw hulp voor nodig."

"Nou, nou, dat is me nogal wat. En mijn vrouw dan? Die laat ik niet zomaar in de steek hoor, net als mijn rendieren!".

"Jouw vrouw komt gewoon mee en je rendieren komen ook, we hebben een mooi huis gebouwd voor jullie waar jullie wonen kunnen en waar je kunt bedenken wat voor speelgoed we allemaal gaan maken voor de kinderen. Er is een mooie stal en een wei voor je rendieren.

We kunnen alles nu gaan bekijken als je wilt, en dan kunnen we ook de ceremonie uitvoeren die jou onze elfenmagie geeft."

Bij het idee van magie sputterde Kris nog wel even tegen: "ho ho, magie, daar weet ik niks van. Wat moet ik daarmee? Kan ik dat dan straks zomaar of zo?"

"Je zult wel wat moeten leren, maar sommige dingen zul je inderdaad gewoon zomaar kunnen na de ceremonie. Bijvoorbeeld weet je vanzelf of een kind braaf of stout geweest is. En je vrouw en jij zullen dan ook nooit meer ouder worden."

Kris dacht een hele lange poos na terwijl hij Rudolf over zijn kop aaide. Het leek hem waarachtig wel wat, alle kinderen cadeautjes mogen geven. Hij werd al ouder, en kon de stam en de rendieren toch minder goed bijhouden dan vroeger. Maar toch. Alles achterlaten? En nooit meer ouder worden? Dat betekende dat hij uiteindelijk alleen zou zijn, omdat al zijn vrienden dood zouden gaan en hij zou doorgaan met leven.

Aan de andere kant zou hij ook een hoop nieuwe vrienden krijgen, dacht hij. Alle elfen zouden zijn vrienden zijn. En zijn vrouw zou er zijn. En de rendieren zouden er zijn. En hij zou al zijn tijd mogen besteden aan het samen met de elfen maken van mooie dingetjes voor de kinderen.

Ja, het leek hem wel wat. Het leek hem ook wel eng, en moeilijk, maar toch leek het hem wel wat

Hoe de kerstman de kerstman werd - deel 3

Hij droomde. Hij moest wel dromen. Tenminste, dat zei zijn verstand hem, want hij wist zeker dat dit niet echt kon zijn. Hij lag vast diep in slaap bij zijn vuurtje, met zijn rendieren om hem heen.

Om zich heen kijkend zag hij dat hij niet meer was waar hij in slaap gevallen was. Hier was het licht, en warm, en er lag geen sneeuw en er waren geen hoge dennenbomen en geen vuurtje waar hij bij warm zat te wezen. Hij keek om en zag zijn negen rendieren. Dat stelde hem weer een beetje gerust, in ieder geval was alles goed met hen. Hij aaide Rudolf over de kop. Het dier zag er zowaar weer wat beter uit, al was zijn neus beslist nog niet normaal, zo rood. Kris keek nog eens naar die neus: het leek haast wel of die neus licht gaf! Dat was wel heel erg vreemd. Maar in ieder geval zat er verbetering in de situatie, dus misschien kwam alles toch nog goed. Hij rechtte de rug en begon te lopen. Verderop scheen een mooi helder licht. Daar was misschien iemand die hem kon vertellen waar ze waren.

Uren later hield hij even stil. Het licht kwam maar akelig langzaam dichterbij. Hij had niet verwacht dat het zo ver zou zijn. Zijn maag begon te knorren en ook de rendieren speurden verbeten de grond af naar iets eetbaars. Maar er was niets. Wat was dit voor een rare plek, waar dingen zoveel dichterbij leken dan ze waren?

Ineens kwam het licht hun kant op, bleef voor hen even stil in de lucht hangen en veranderde toen in een elf. Verbaasd deed Kris een stap achteruit, dat was wel het laatste dat hij verwacht had. Hij dacht altijd dat elfen maar sprookjes waren, bedacht om kinderen te plezieren. Maar hier stond er nu zo'n nijver persoontje voor hem. Dit was vast inderdaad een droom, dacht hij.

"Kris, jij bent uitgekozen!", zei de elf gewichtig.

"Uitgekozen?", zei Kris toen hij van zijn verbazing bekomen was, "waarvoor wel niet?"

De elf toverde een paar stoelen tevoorschijn en een tafel met een grote schaal koekjes en sandwiches erop met een groot glas melk er naast. Omkijkend naar de verontwaardigd snuivende rendieren toverde hij ook een smakelijk weijtje. Tevreden begonnen de rendieren te eten.

"Laten we eerst zorgen dat jullie wat te eten krijgen", zei de elf. "Die magen van jullie kun je tien kilometer verderop nog horen rammelen!" Even werd er niks gezegd terwijl Kris hongerig de hele schaal wegwerkte.

Uiteindelijk leunde hij verzadigd achterover en keek even om naar de rendieren, die zich nu prima op hun gemak leken te voelen. Dat stelde Kris helemaal gerust; zijn rendieren voelden altijd precies aan wanneer het goed was en wanneer niet. "Zo", zei Kris, "dat smaakte. Bedankt."

De elf aankijkend ging hij geduldig zitten wachten op uitleg.

Hoe de kerstman de kerstman werd - deel 2

Oké, dit was niet goed. Helemaal niet goed. Waar was de rest van de kudde gebleven? Alleen zijn negen lievelingen liepen nog achter hem aan, en Rudolf zag er nu echt helemáál niet goed uit, zijn neus was helemaal rood en hij moest steeds niezen. Kris maakte zich erge zorgen, hoe moest hij in leven blijven zonder rendieren? En zonder Rudolf?

Want wat was er nu eigenlijk mis met hem? Hij hield van Rudolf, het dier was al zo lang bij Kris dat die zichzelf helemaal niet meer voor kon stellen zonder Rudolf. Rudolf wist altijd de weg terug naar de kudde en naar de stam. Kris was daar in de loop der jaren zó op gaan vertrouwen, dat hij dat zelf een beetje verleerd was. En nu Rudolf ziek was, merkte je dat meteen, want hij was prompt verdwaald.

Kris keek om zich heen. Ja, hij was inderdaad verdwaald. Gompie wat was het donker. En koud. Hij keek omhoog, maar het was bewolkt dus hij kon ook niet aan de sterren zien welke kant hij op moest. Misschien moest hij morgen maar verder zoeken, want als hij nu geen vuur maakte zou hij vannacht bevroren, en wie zou er dan voor zijn rendieren zorgen? Het werd hoog tijd om hout te gaan sprokkelen en een mooie beschutte plek te zoeken, dacht hij bibberend.

Verder sjokkend vond hij een mooie open plek. Beschut door de bomen zodat hij niet zoveel last had van akelig koude wind, maar hij kon er wel mooi een vuurtje stoken dat hem en zijn negen overgebleven rendieren 's nachts warm zou houden. Zijn rendieren krulden zich tegen hem en elkaar aan voor de warmte, en moe als hij was sliep hij al gauw in. Het laatste wat hij zag voordat hij in slaap viel, was een glimp van een ongewoon heldere ster tussen de voortjagende wolken aan de donkere winterhemel.

Hoe de kerstman de kerstman werd - deel 1

Er was eens een Lap. Je weet wel, een bewoner van Lapland. Hij was groot en sterk en had een grote kudde rendieren en een hele mooie baard. Een witte baard, want hij was eigenlijk al best wel een beetje oud. Kris, zo heette de Lap, hield veel van kinderen. Als hij even een moment zijn rendieren niet in de gaten hoefde te houden, was hij altijd aan het houtsnijden en knutselen om leuke cadeautjes te maken voor de kinderen om hem heen

Kris was goed in dingetjes maken. Hij kon een vogel uit hout snijden die zo echt was dat je elke ochtend controleerde of hij die nacht niet stiekem weggevlogen was. Hij kon een vos maken die je de kriebels gaf als je hem aan keek. En hij kon arrensleeën maken met belletjes die echt klingelden, ondanks dat ze toch gewoon van hout waren. Als Kris één van de kinderen van een cadeautje gaf, lachte hij altijd vrolijk. "HO HO HO, veel plezier er mee kleine!", lachte hij dan.

Vaak wenste hij dat er meer tijd in een dag zat, want hij was dol op kinderen cadeautjes geven. En hij moest naast speelgoed maken voor kinderen ook nog zijn rendieren hoeden, zijn tent opzetten, zijn kleren repareren als die stuk waren en alle gewone dingen doen. Uiteindelijk bleef er op een dag meestal maar weinig tijd over om gezellig bij het vuur te gaan zitten om leuke dingetjes te maken en aan kinderen cadeau te geven.

Dik ingepakt tegen de kou stond Kris die ochtend te mopperen. Het was echt zo'n ochtend dat alles verkeerd ging: er zat een scheur in zijn tent, hij was zijn muts kwijt en zijn lievelingsrendier was verkouden. Bezorgd keek hij het dier aan. "Je wordt toch wel beter, Rudolf, ouwe jongen?", zei Kris terwijl hij het dier over de kop aaide. Het rendier zei niets, keek alleen sip terug vanonder zijn grote gewei. Kris pakte zijn spullen in en vertrok, achter zijn rendieren aan. Toen hij omkeek, zag hij aan de horizon een ongewoon heldere ster aan de donkere winterhemel

Luchtkastelen bouwen

Als iemand het over luchtkastelen heeft, bedoelt 'ie doorgaans een nog heel ver weg zijnd vaag resultaat, of wens. In het boek "Onder moeders vleugels" noemt Jo bijvoorbeeld als haar luchtkasteel "een beroemde schrijfster worden en dan een huis hebben tjokvol boeken, inktpotten en paarden". Mijn fantasie zat en zit gewoonlijk ook altijd vol met luchtkastelen en aanverwante verzinsels; soms een overdrachtelijk bedoeld luchtkasteel, maar soms denk ik ook wel eens "stel je voor dat je echt een luchtkasteel bouwen kon, hoe zou de mijne er dan uitzien?"

In het echt kun je een luchtkasteel natuurlijk niet bouwen, want door de zwaartekracht dondert alles meteen weer naar beneden zodra je het bouwt. En we hebben nog geen starttrekkiaanse antigrav-dingen uitgevonden, of een starwarsiaanse Force ontdekt, dus de zwaartekracht blijft ook nog wel even. Een luchtkasteel bouwen is er dus niet bij

Maar in minecraft is dat anders.

Minecraft is een nogal blokkerig vormgegeven spelletje, waar je – voor zover ik tot dusver ontdekt heb - zo'n beetje de keuze hebt tussen "overleven" en "creatief". Ik ben begonnen met overleven, en aan de hand van youtubevideos ontdekte ik al heel snel dat minecraftzwaartekracht heel anders werkt dan echte zwaartekracht. Als je bijvoorbeeld stenen weghakt omdat je bijvoorbeeld een fornuis/smeltoven wil maken, kun je de onderste stenen eerst weghakken en de stenen daarboven blijven dan uit zichzelf in de lucht zweven, en vallen niet naar beneden

Toen ik de creatieve modus ontdekte van minecraft, kreeg ik dus meteen zin om een mooi luchtkasteel te gaan bouwen! Een beetje architect zou dan dus eerst beginnen met een plan en zo, maar in creatieve modus heb je oneindig veel bouw materiaal dus ik begon gewoon ergens. Op een mooi plekje aan het water bouwde ik een kleine steiger, met daarbij een trap omhoog. Een heeeeeeeeeeeeele lange trap, natuurlijk. En vandaar bouw ik nu min of meer organisch verder, aan een huiskamer, een tuin, een slaapkamer, een paar weiden voor schapen en koeien en zo

Van het weekend heb ik het idee gekregen om een brug te bouwen. Naar een hele hoge bergpiek even verderop. En op die bergpiek ga ik dan een alchemietoren bouwen, waar ik drankjes kan brouwen en dingen kan betoveren en zo. Dus ben ik nu bezig met een brug, en op zich is dat niet moeilijk (die blokken blijven uit zichzelf wel zweven) maar ik wil wel dat 'ie er bruggerig uitziet.

En dat betekent dat ik blij ben met internet, want op internet kun je toch wel veel gemakkelijker uitzoeken wat bruggerig lijkt dan in de bibliotheek. En de brug moet wel op een brug lijken, natuurlijk. Een boogbrug, of misschien een hangbrug. Misschien is een hangbrug makkelijker, want die pilonen kun je gewoon recht maken, en bij een boogbrug moet je iets ronds fröbelen. En het luchtkasteel moet een orangerie hebben, en misschien wil ik wel een sterrenwacht bouwen (dat betekent dat ik op de een of andere manier een telescoop in mekaar moet bedenken, wat vast nog niet zo makkelijk is met al die blokjes.

't Is net lego met al die blokken, maar dan op de computer

Winterige herfstdagen

Twee weken geleden was ik in Arnhem. Het was mooi weer, rond 18 graden en eigenlijk net te warm voor de herfstjas die ik droeg. Ik had het ding dan ook meestal los, terwijl ik zat of liep te genieten van het nazomerzonnetje. Heerlijk! Terrassen zaten vol en vrolijke, meest jasloze mensen flaneerden door de Arnhemse winkelstraten. Boombladeren hadden nog die zalige donkerzomergroene kleur.

Sinds een paar dagen waait er een erg koude wind die lekker fris prikt op je wangen als je om het menzisegebouw heen loopt naar de Jumbo Euroborg. De twee weken geleden nog zo warme herfstjas is eigenlijk net te koud, en als je 's avonds nog ergens heen moet kun je beter een winterjas aantrekken in plaats van een herfstjas, want de temperaturen zwerven dan in de buurt van 't vriespunt. Boombladeren zijn of worden geel en er zijn al een hoop afgevallen. Goudgeel hangt aan de bomen en ligt op straat. Het is met amper 8 graden een volle 10 graden kouder dan een week geleden en het weerbericht meldt dat de sneeuw rap dichterbij komt.

Je merkt nu ineens heel duidelijk dat de winter in aantocht is, waar dat twee weken geleden nog lichtjaren ver weg leek.

De HEMA en de Bij Ons hebben weer snert, en stampot-met-jus-in-t-kuiltje. Op het menu van de kantine zie ik ineens weer heel netjes "Erwtensoep" staan. Om zeven uur 's avonds is het al donker en als over anderhalve week of zo de wintertijd in gaat, is het al zowat schemerig als ik van mijn werk kom. Online zijn mijn kennissen allemaal alweer vol van Halloween, van mooi uitgesneden jack o'lantern pompoenen en kunstige kostuums om feest in te vieren en met de kinders al "trick or treat" roepend langs de deuren te gaan. Ik krijg er gewoon zin van om zelf thuis een paar kleine halloweenversierinkjes te gaan regelen. Gezellig!

Het wordt zo langzamerhand weer tijd voor je koude vingers om een beker warme chocolademelk met slagroom na een frisse wandeling, voor kaarsjes aan 's avonds met stiekem al van die megagezellige kerstmuziek op de radio terwijl je thee zit te drinken. Je bril beslaat als je binnen komt na wat langer buiten geweest te zijn, gewoon door het temperatuurverschil. Tijd om muts, sjaal en handschoenen weer onder uit de kast op te diepen, en om eens op te schieten met het haken van dat lekkere warme vest.

Ik ben benieuwd of dit jaar een échte winter krijgen, met sneeuw en ijs en elfstedentocht. Of zou het weer net zo'n slappe hap worden als vorige winter?

Een paar dagen in Arnhem

Drie hele weken heb ik vakantie. Het lijkt een weelde, een zee van tijd. Als 't eenmaal zover is, zijn drie weekjes meestal heel snel voorbij, zo leert de ervaring. Maar hier aan het begin lijkt het me een heerlijke zee van tijd, waarin ik best een paar daagjes weg kan. Lekker in een hotel, met zo'n uitgebreid ontbijt en zo. Maar waar ga ik dan heen

Ik heb een rijtje eisen: niet te lang weg, niet te ver weg en een bekende bestemming. Een paar dagen denk ik over dit en dat, twijfel ik over hierheen of daarheen. Uiteindelijk valt de keuze op Arnhem.

Arnhem is leuk, goed bereikbaar en voelt ook niet als het einde van de wereld. Maastricht bijvoorbeeld is ook hartstikke leuk, maar voelt wel ontzéttend ver weg momenteel. Ik weet wel dat mijn Ooms en Tantes een oogje in het zeil houden, maar toch wil ik niet graag ál te ver weg van Mama. Daarop moet ik nog oefenen, zekerheid en vertrouwen opbouwen. Er is ook zoveel gebeurd en veranderd de laatste jaren! Ik moet soms nog steeds een beetje wennen

Vorige week heb ik besloten om naar Arnhem te gaan. Daar is een hotel vlak tegenover het station, waar ik jaren en jaren geleden al eens ben geweest. Sinds ik overspannen was en later mijn rug stuk ging, ben ik niet meer weg geweest. Daarom besluit ik om maar kort te gaan - 2 nachten - en naar een bestemming die ik al een beetje ken. Om te oefenen, zeg maar. Want ik ben nog niet helemaal beter genoeg van overspannen geweest (nooit geweten dat dat zo lánɡ duurt trouwens!) om zeker te zijn van mezelf.

Dágen van te voren ben ik al zenuwachtig, en ik schrijf briefjes om toch maar vooral niets te vergeten. De afwas doen, het vuilnis in de grote grijze bak gooien, en dan nog alle dingen die ik mee wil nemen: kam, tandenborstel, schoon ondergoed, schone kleren. Mijn schrijfboekje.

29 september

De ochtend van vertrek ben ik al vroeg wakker. Ik lig nog even te dommelen maar ben toch te zenuwachtig en sta dus maar op. In het hotel mag ik pas om 14:00 inchecken, las ik gisteren op internet, dus ik heb zeeën van tijd. Zover is het niet naar Arnhem. Ik heb besloten om met de trein te gaan: met de auto vind ik te duur want enkel de kosten voor de parkeergarage zijn al meer dan de treinreis heen en terug van Groningen naar Arnhem. En dan heb je nog niet eens de benzine gerekend. Met de trein kan prima, want het hotel ligt pal tegenover het station.

Als ik éénmaal goed en wel in de kleren ben, check ik mijn laatste-dingen-briefje. Ik pak alles in wat ik er op heb staan en doe alle klusjes die ik er op zie staan. Check. Zo'n briefje schrijven was toch een goed idee, denk ik bij mezelf. Dan weet je tenminste zeker dat je alles hebt. Ik doe een jas aan, grabbel m'n bagage bij elkaar en sluit het huis af. Op naar Arnhem!

In de bus kom ik Wilma tegen. Ik vraag haar hoe het nu gaat en we kletsen wat. Zij moet er in het centrum uit, en wenst me veel plezier en ik haar werkze. Ik blijf zitten tot het station, en bedenk me dat ik daar te vroeg aankom. Met mijn voordeelurenkaart moet ik ná negen uur 's ochtends inchecken om de korting te krijgen. Ik ga dus eerst maar theedrinken bij Starbucks, terwijl ik de oude stationsrestauratie stiekem mis. Dat ding is al zo lang weg, en soms heb ik momenten dat ik hem mis alsof 'tie er gisteren nog was. Soms is een goed geheugen niet zo handig.

Na de thee check ik in (PIEP zegt het incheckpaaltje braaf) en ga ik naast een oudere meneer op een bankje in het zonnetje zitten wachten tot ik in de trein naar Zwolle kan stappen. We kletsen wat over het weer en dat het zo'n mooie dag is vandaag. Hij praat hard genoeg dat ik hem kan verstaan, zelfs zonder hoortjes en zonder dat ik moet zeggen dat 'ie harder moet praten. Hij is duidelijk geen binnensmondse mompelaar

Het is ook mooi weer, in de zon tenminste wel want lekker warm. In de schaduw is het knap fris (oké het is natuurlijk ook nog ochtend) en ik ben toch wel blij dat ik mijn herfstjas aan heb, ook al kan 'ie in de zon los. Even later komt de trein uit Zwolle het station binnenrollen. Die moet ik hebben, want die gaat straks weer terug naar Zwolle.

In de trein voer ik niet veel uit. Een beetje naar buiten kijken naar langsrazende bomen, weilanden en koeien. Er staan toch best wel aardig wat beesten in de wei, ik zie veel koeien

en schapen en hier en daar een paard. Koppig en eigenwijs probeer ik een paar foto's te maken van buiten, maar de trein rijdt daar natuurlijk veels te snel voor, eigenlijk. Om drie minuten over elf komen we aan op Zwolle. De trein naar Arnhem vertrekt om 19 minuten over elf, ik heb dus tijd zat en loop bij de AH to Go binnen om een broodje kaas te kopen bij wijze van lunch.

Ook in de trein naar Arnhem voer ik niet veel uit. Ik dood de tijd tussen vertrek en aankomst met afwisselend naar buiten kijken en haken terwijl ik me bedenk dat een treinreis eigenlijk enkel bestaat uit wachten tot je aankomt op bestemming.

Ik heb een simpel haakwerkje meegenomen: een valletje voor aan de kast, wat ik voor de kerst af wil hebben om er mijn kerstkaarten aan op te kunnen hangen. Ik heb een ajour ("gaterig" zou mijn moeder zeggen en ik glimlach terwijl ik er aan denk) patroon gekozen dat makkelijk weghaakt en waarbij je niet hoeft te tellen, soms is dat ontzettend lekker. Ik ben sinds afgelopen zaterdag (toen had ik een workshop) ook aardig verslingerd aan het raken aan mochilahaken, maar dat is nogal werk waarbij je op moet letten: het patroon waar ik mee bezig ben werkt met vier kleuren en sowieso gaat mochilahaken met telpatronen. Daar moet je dus je hoofd goed bij houden want anders sluipen er zomaar bugs in je "handwerkprogramma" en moet je alles uithalen om die plat te slaan. En dan het uitgehaalde stuk weer overnieuw haken natuurlijk, maar dan zonder fouten. Nog erger dan bugs in je computerprogramma: die hoeft je enkel maar plat te slaan, en je hoeft niet het hele stuk helemaal opnieuw te programmeren. Bij haken moet dat wel, dus je wilt wel opletten bij zulk werk

Tellen lijkt me lastig op vakantie, dus heb ik iets makkelijke meegenomen. Even verderop zit een mevrouw met een rondbreinaald te breien aan iets wat een kol op een donkerblauwe kabeltrui lijkt. Als we allebei tegelijk opkijken en zien dat we allebei zitten te handwerken, glimlachen we even naar elkaar en werken lustig verder

De afstand tussen Zwolle en Arnhem is minder ver dan ik dacht, want ondanks dat we om twintig over elf pas zijn vertrokken uit Zwolle, rollen we om twintig over twaalf station Arnhem al binnen. Ik stap uit en vraag me af wat ik in vredesnaam moet doen om de tijd te doden: vanaf twee uur mag ik pas inchecken, stond op de website van het hotel. Na een gratis-want-mijn-stempelkaartje-was-vol kop thee bij de lokale Starbucks besluit ik om heel brutaal (zo voelt 't voor mij althans wel, ook al zegt mijn verstand dat 't dat niet is) naar het hotel te gaan om te vragen of ik niet heel misschien toch al kan inchecken. Sinds Mama en ik jaren geleden per ongeluk een keer een uur te vroeg bij het Eftelinghotel waren, weet ik dat dat soms mag. En zoals Mama zou zeggen: "Nee heb je, ja kun je

krijgen". Ik vind het eng (en heb ondertussen ruzie met de stemmetjes in mijn hoofd omdat de éne helft het eng vind en de andere helft vindt dat ik me aanstel en dat het helemaal niet eng is), maar ga toch vragen. Heel netjes natuurlijk

Onderweg naar het hotel (het station uit en straat oversteken en dan loop je d'r tegenaan, niet te missen dus) kom ik langs het busstation en zie daar allemaal draden hangen. Op de bussen zitten stroomafnemers. "Oh ja!", denk ik bij mezelf, "in Arnhem hebben ze trolleybussen!". Even sta ik te kijken, en als ik een bus bij perron M zie voorrijden waar "Burgers Zoo" op staat, weet ik gelijk dat ik de volgende dag lijnnummer drie moet hebben die vanaf perron M vertrekt. Dat hoef ik dus alvast niet meer op te zoeken. Op een haltestaat die even verderop hangt, staat dat 't ding in kwartierdienst rijdt. Dus dan hoef ik ook nooit lang te wachten. Mooi.

De receptionistes zijn erg aardig. "Nou, meestal hebben we om één uur alles wel schoon hoor", zeggen ze als ik vraag of het misschien mogelijk is om al in te checken ondanks dat het nog geen twee uur is. Ze checken en mijn kamer blijkt inderdaad al schoon te zijn. Ik krijg een formulier waarop al mijn gegevens al staan ingevuld (ik had ze al bij boeking opgegeven) en hoef enkel nog maar mijn handtekening te zetten en mijn identiteitskaartnummer in te vullen. Ik hou mijn identiteitskaart klaar, maar ze kijken er niet naar. Kennelijk is het genoeg dat ik er eentje heb. Of is het helemaal niet nodig, of moeten alleen buitenlandse gasten dat paspoortnummerveldje invullen. Of zo. Ik krijg kamer 311. Derde etage plus gekkengetal.

Boven gekomen blijkt mijn kamer uit te zien op het station en het stationsplein waaraan nog druk gewerkt wordt. Dat vermaledijde station hier is nog steeds niet af, ze bouwen er volgens mij inmiddels al meer dan tien jaar aan. Wat zou er toch gebeurd zijn dat 't zo lang duurt? Nu is het in ieder geval mijn gelukje, want ik kan van achter mijn hotelraam alles goed zien. Het ziet er al behoorlijk af uit: ik zie busperrons en er hangen ook al trolleydraden boven. Maar er staan nog geen haltepaaltjes en de hoge lichtmastachtige dingen hebben zo te zien ook nog geen lamp aan de bovenkant zitten. Er zijn dus nog wel wat punten op de i's te zetten. Ik ga er even bij zitten en ontdek tot mijn vreugde dat ik zomaar in de stoel pas. Even moet ik denken aan de weegschaal: die zei dat ik van 't weekend tien kilo minder woog dat een poosje terug. Stiekem hoop ik dat die trend aanhoudt, al weet ik inmiddels wel beter. Schommelen en jojo-en hoort bij mijn lijf als wijzers bij een klok.

Goed, ik ben er. Wat nu?

Eerst maar eens uitpakken. Dat beetje dat ik meegenomen heb, dan, want twee nachten is natuurlijk maar weinig. Dan heb je niet zoveel nodig. De helft van mijn koffer werd vandaag dan ook in beslag genomen door mijn laptop en zijn sleeve, dat ging best en het bespaarde me een aparte laptopkoffer. Het rolt natuurlijk wel achter je aan, maar toch. Na het uitpakken liggen mijn spullen her en der verspreid en voelt de kamer al een beetje vertrouwd dan eerst. Een beetje meer thuizerig. Zo'n hotelkamer is toch maar onpersoonlijk en neutraal. Als je er wat van je eigen spulletjes neerlegt, lijkt het meteen al beter.

Als ik de koffer leeg heb, bedenk ik tot mijn ontzetting dat ik Jonkheer Theodoor ben vergeten! Beertjelief ligt nog thuis in bed op 't kussen. Wat stom! Nou ja, twee nachten zonder beer overleef ik ook wel weer :). En hij is al eerder in Arnhem geweest, dus hij mist niks.

De kamersleutel is trouwens zo'n contactloos kaartje, je hoeft hem alleen maar tegen het slot aan te houden en dan zegt het slot PIEP en kan ik de kamer in. Zo'n beetje net als met een OV-chipkaart. Het cynische stemmetje in mijn achterhoofd vraagt zich meteen af of deze kaart net zo makkelijk te hacken is als de OV-chipkaart scheen te zijn, even vind ik het jammer dat ik te weinig verstand heb van hacken om 't te proberen.

Ik ga even winkelen, besluit ik. Het is alweer een poosje geleden dat ik door Arnhem gelopen heb. Ik laat mijn fototoestel op de hotelkamer; zo'n stadshart is overal hetzelfde want overal zitten dezelfde grote ketens: een hema, een c&a, een primark, een blokker, een douglas, een rituals, een McDonalds. Kpn, vodafone en van Haren

Bij de C&A loop ik even naar binnen. Even kijken of ze er een plusafdeling hebben, en als ze een plusafdeling hebben even kijken of ze daar die lekker zittende spijkerbroek met die lekker grote zakken hebben die ik vorige week bij de Stadse C&A gekocht heb. Ik heb geluk, want ze hebben een plussizeafdeling en op die afdeling hebben ze die spijkerbroek en nog in mijn maat ook. Ik pas hem voor de zekerheid even - met kleding weet je 't nooit - en hij zit prima. Kopen dus die hap, ben ik daar ook weer mooi klaar mee

Even later zie ik bij een Etos een mooie sjaal. Wat beter bekijkend zie ik beteuterd dat het zo'n kol-achtig ding is, maar even later zie ik dat 't eenvoudig los te tornen is (zalmkleurige sjaal, en ze hebben de uiteinden met zwarte garen aan elkaar gestikt om zo'n kolletje te

maken, dus dat garen valt wel op) als ik voorzichtig ben zodat ik er simpelweg weer een sjaal van kan maken als ik éénmaal thuis ben. Ik vrolijk weer op en koop hem. Eigenlijk heb ik hem niet nodig, maar dat kan me nu even niet schelen. Ik heb vakantie, en het hotel is al betaald (dat kon ik doen bij inchecken) dus wat ik nu nog in mijn portemonnee heb zitten, mag er allemaal uit. Ik mag het even breed laten hangen van mezelf

Bij een sneakerwinkel loop ik ook nog even naar binnen. Ik vind die nikes wel mooi. Maar de keuze is zo groot, dat ik geen flauw idee heb welke ik wil. Ik loop de winkel dus weer uit zonder iets gekocht te hebben; eerst maar eens bedenken wat ik nou aan mijn voeten wil hebben. Misschien ga ik thuis in Stad wel even naar de ANWB-winkel en koop ik daar weer gewoon een paar mooie wandelschoenen. Mijn oude zijn nu echt af, en hoognodig aan vervanging toe

Eenmaal weer terug in het hotel is het alweer tijd voor de dagelijkse meditatie. Daarna kijk ik nog even teeven terwijl ik de laptop aanslinger om even de mail te checken en de site van Burgers, en check ik welke zenders ik hier eigenlijk heb, om vervolgens naar het restaurant beneden te gaan om wat te eten. Ik bestel een spies varkenshaas en een glas appelsap. Het is nog stil in het restaurant. Zes uur is misschien ook wel een beetje vroeg voor een restaurant, maar volgens mijn maag is 't precies op tijd. Ik kijk uit op het station en vermaak mezelf met het kijken naar de langsrijdende bussen. Veel ervan zijn trolley, en ik moet denken aan de verhalen van mijn moeder over de trolleybussen in Groningen vroeger: "Dat was niks!!", zegt ze dan altijd heel beslist, "om de haverklap gingen die dingen op 't dak van de draad af en dan moest de chauffeur uitstappen om die stroomdingen weer op de draad te zetten want zonder draad reed die bus natuurlijk geen meter meer."

En dan zomaar ineens mis ik Mama, heel erg, en moet ik denken aan hoe we vroeger samen overal heen gingen, de weekenden in de Efteling en met De Enige Echte Efteling Fanfare, de vakantie die we samen in Londen hebben gehad, die keer naar Madurodam middenin de winter omdat 't gratis kaartje alleen toen geldig was. De broodjes ei en leverpastei die ze altijd maakte (onze vaste regel was dat ik de benzine of treinkaartjes betaalde en zij 't eten en drinken) en haar ontzettende hekel aan overstappen tijdens een treinreis. De tienvoortaalpuzzelboekjes die ze altijd bij zich had en de Dokterdenkerpuzzel die ze tijdens de kerstdagen altijd meenam naar 't hotel (de hotelier hield ook veel van puzzelen en 's avonds zaten we vaak met ons tweeën over die puzzel gebogen terwijl hij vaak even kwam kijken en meepuzzelen tussen de werkzaamheden door). Even voel ik me heel erg eenzaam en alleen zo in dit grote stille restaurant. Ik kijk naar de langsrijdende bussen en slik een paar keer om de in mijn ogen staande tranen weg te krijgen. Zoals me

geleerd is bij mindfulness, concentreer ik me op mijn ademhaling terwijl ik de emotie even de ruimte probeer te geven in plaats van weg te duwen

Even later wordt 't minder.

Zulke momenten horen er ook bij als je alleen bent. Dat is het nadeel van alleen zijn en alleen ergens heen gaan

Ik zit onder 't eten nog een poosje te kijken naar de trolleybussen, maar er schiet geen enkele stroomafnemer van de draad af. Ze blijven allemaal netjes zitten, en wat beter kijkend zie ik dat ze een soort U-vorm hebben en dat de draad in het gat van de U valt. Als ze dus al van de draad schieten, is dat waarschijnlijk alleen in moeilijke bochten of zo. Terwijl ik zit te kijken hoeft geen enkele chauffeur uit te stappen om de stroomafnemers weer op de draad te zetten. Eigenlijk vind ik dat jammer, want ik had best wel eens willen zien hoe dat nou gaat. Misschien maar eens op youtube kijken als ik éénmaal weer thuis ben, daar staat vast wel iets op over trolleybussen met van de draad af schietende stroomdingen

Trolleybussen zijn wel zalig stil, trouwens. Geen ronkende diesels, geen uitlaatgassen. Op elke bus zit een sticker dat trots roept dat deze bus rijdt op groene stroom. Alleen, die lelijke draden in het straatbeeld. Ik hoop dat de grote techbedrijven opschieten met het uitvinden van een eeuwigdurende batterij, zodat je 't als bus elektrisch maar zonder draden kunt doen

Later terwijl ik vandaag opschrijf in mijn notitieboek voor dit schrijfsel, bedenk ik me dat we nog steeds prima samen een dagje weg kunnen, Mama en ik. Ik moet gewoon alleen even iets rollatorvriendelijks verzinnen of ontdekken om heen te gaan. En dan voel ik me toch weer wat vrolijker

30 september

Tegen half acht ben ik een soort van wakker. Dommelend en wakker wordend lig ik te kijken naar de streep licht die tussen de gordijnen door komt. Even later voel ik me wakker genoeg om op te staan en begin ik aan het dagelijkse douche-en-aankleedritueel.

Als ik de gordijnen open doe, schijnt het rode ochtendzonlicht op het stationsgebouw, dat wel in brand lijkt te staan, zo rood is het. Even kijk ik ernaar, want het is een mooi gezicht. Beneden op het stationsplein in aanleg wordt druk gewerkt door de bouwvakkers. Ik besluit om eerst maar eens te gaan ontbijten.

Aangezien ik na het ontbijt nog even een ogenblikje wil zitten lezen bij een kopje thee, neem ik mijn boek mee. Dat is momenteel Harry Potter en de Orde van de Feniks (deel 5), want die ben ik aan het herlezen. Voorzichtig pak ik hem van het bureau; ik heb hem al zo vaak gelezen dat de band helemaal uit elkaar valt. In de ontbijtzaal zoek ik me voorzichtig een weg tussen allemaal zakenmensachtige meneren met dassen, colberts en ipads door naar een mooi en nog onbezet tafeltje aan het raam. Ik leg mijn boek neer en regel eerst eens dat kopje thee, waarna ik naar het ontbijtbuffet loop waar ze zoveel keuze hebben. Ik hou het bij een paar simpele plakjes brood en sla alle cornflakes en muesli's over. Wel neem ik een banaan mee naar mijn tafeltje uit de fruitmand.

Later, als ik terugkeer op mijn kamer zie ik dat het al over negenen is. Ik heb langer zitten lezen dan ik dacht; maar lezen is dan ook een activiteit waarbij je gauw de tijd vergeet. Ik pak wat dingetjes in de rugzak die ik denk nodig te hebben vandaag; ik ben van plan om naar Burgers Zoo te gaan. De rugzak is nog steeds bijna leeg als ik vertrek; ik heb enkel een flesje water, mijn schrijfboekje en mijn handtasje ingepakt. De rest laat ik achter op de hotelkamer. Op het laatste moment denk ik er aan om de laptop even netjes op te bergen en onder de schone broek in de kast te leggen. Je wilt geen aanleiding geven, nietwaar?

Op het station check ik eerst even hoe laat de trein morgenochtend gaat. De trein naar Zwolle blijkt in halfuursdienst te rijden en om tien over het hele en tien over het halve uur te vertrekken. Mooi. Dan loop ik naar de bus, die ene die vertrekt van perron M ieder kwartier en die ik gisteren al heb zien rijden. Lijn 3. Een trolleybus komt voorrijden, en het incheckdingetje doet braaf piep als ik mijn pasje er voor hou. Zo'n ding is soms toch makkelijk. Even verderop ga ik zitten. Pas als de bus rijdt, bedenk ik me dat ik eigenlijk best even achterin had kunnen gaan zitten. Trolleybus, immers. Zo vaak zit ik niet in een trolleybus.

De bus rijdt langs een route met mooie huizen. Het valt me op dat het wel erg heuvelig is, de hondsrug is hierbij vergeleken zo plat als een dubbeltje. Veel huizen staan wat hoger dan de weg en iedere tuin heeft een trapje naar de voordeur van ik schat een tree of tien of zo. Veel tuinen zien er in mijn lekenogen bijna "bergachtig" uit, met veel steen en petieterige plantjes die zo eind september al helemaal winterklaar zijn. Uiteindelijk rijdt

de bus het Antoon van Hoofplein op, waar het dierenpark aan is gelegen. De klok tikt tegen tien en ik loop naar de kassa om een kaartje te kopen.

Eenmaal binnen haal ik eerst eens mijn fotoestel te voorschijn. In zo'n dierenpark moet dat toch wel prima lukken, is het niet? Ik heb mijn hielen amper binnen het hek of ik hoor dat typische kreunende geluid van pinguïns en ik sta even te kijken hoe ze zwemmen en rondwaggelen. Er zit geen tapdansende happyfeet tussen. Ik loop verder, en vermoed al gauw dat ik veel zal lopen vandaag. Eerst loop ik een beetje door het park, langs wat er uitziet als al oudere verblijven. Ik zie stokstaartjes- en wrattenzwijnenverblijven bijna tegenover elkaar en moet aan Timon en Pumba denken, en aan die scène waar ze met z'n drietjes naar de sterren staren en Pumba denkt dat het heeeeeeeeele grote gasbollen zijn die heeeeeeel erg ver weg staan. En dat Timon dan zegt: "Pumba, bij U is alles gas.", waarna Pumba beteuterd toegeeft dat 't inderdaad wel niet zal kloppen. Terwijl het in werkelijkheid natuurlijk wel zo is, van die gasbollen

Ik kom bij een parkgedeelte dat Rimba heet en waar allemaal zuidoostaziatische dieren gehuisvest zijn. De meeste vertonen zich gretig en ik maak her en der foto's. Bij het best wel grote verblijf van de Sumatraanse tijger sta ik heel lang te turen, maar hoe en waar ik ook kijk, ik zie geen tijger. Jammer, ik had het dier best wel even willen bewonderen, maar kennelijk ligt 'ie ergens buiten het zicht te soezen en heeft hij geen zin in optreden voor mij. Ik sjok dus maar weer verder, en kom uiteindelijk in de grote hal terecht waar Burgers Desert in is gehuisvest

Dat is een stuk nageemaakt woestijn, met planten en dieren uit Arizona (USA) en het noorden van Mexico. Ik zie overal van die cactussen die zo uit westernfilms zijn weggelopen, en her en der fladdert wat langs, piept er wat of ritselt er iets in het struikgewas. In een hoekje staat een verlaten kar waar je zo de pioniers bij denkt die wonen aan wat toen de "frontier" heette en tegenwoordig bekend staat als de flyover states. Leuk om hier zo rond te lopen. Een geel vogeltje is zich tegoed aan het doen aan een of andere struik en gaat lekker door met eten terwijl ik een plaatje schiet. Die beesten zijn zo helemaal gewend aan mensen. Even verderop sta ik te kijken naar een heen en weer rennende renkoekoek, de echte "miepmiep" oftewel roadrunner uit de looney tunes filmpjes. Rennen kan hij inderdaad goed

Ik maak foto's en loop, zit af en toe op een bankje maar ga toch gauw weer verder want zoveel te zien.

Het lopen begint na nog niet zo heel lang al meer op sjokken te lijken, het is ook in het dierenpark heel erg heuvelig, geen enkele weg is plat, maar je loopt in plaats daarvan heel de tijd óf heuvelop óf heuvelaf. Dat zijn mijn benen niet zo gewend en tegen de tijd dat we bij Burgers Bush zijn, zijn ze moe. Als ik in die Bush dus een restaurantje tegenkom, begroet ik de kans om even te zitten en wat te drinken dus met vreugde. Er staan overal in het park ook wel bankjes, maar daar blijf ik meestal niet lang plakken, er is zoveel te zien dat ik al gauw ongeduldig word.

Ik neem thee en een croissant. Eigenlijk had ik bospaddestoelensoep willen hebben, maar dat is nog niet klaar. Ik neem me voor om dat straks te nemen, als ik terug ben uit Burgers Ocean. Ik ga buiten zitten, en kom er al gauw achter dat dat betekent dat je een beetje in de drup zit, want de jungle is natuurlijk vochtig en al dat vocht slaat neer op het dak als condens. Waar het vervolgens langzaamaan weer vanaf druppelt, op onder andere het terras en mijn croissant. Stiekem ben ik trots op mezelf: ik heb meer dan anderhalf uur gelopen inmiddels, en dat over al dat heuvelop-en-affe hier. Je loopt toch heel wat af op zo'n dag.

Terwijl ik zit uit te rusten en om me heen te kijken, komen er allerlei beesten even kijken op het terras of er iets te halen valt. Mussen zijn het eerst en ze kwetteren er op los. Ze worden gevolgd door een klein muisje en een grijsgroene duifachtige vogel. Even later strijkt een soort vink of zo vlak bij mij neer op een stoel. Hij is knalrood met bruine vleugeltjes en ik probeer hem te lokken door overduidelijk en heel overdreven níet naar hem te kijken en heel stil te zitten. Hij fladdert eerst een paar keer een proefrondje om mij uit te testen, kennelijk vindt 'ie het toch eng. Uiteindelijk durft 'ie toch en strijkt hij neer op mijn bord om wat te knabbelen aan de overgebleven croissantkruimels. Leuk. Zo hoef je zelf geen poot te verzetten, als alle beesten hier naartoe komen

Na een dik halfuurtje vind ik dat ik genoeg uitgerust ben en sta ik op om naar de Ocean te gaan. Even vissen kijken. Ik loop relaxt de bordjes achterna die naar Ocean wijzen. Bij de ingang heb ik een plattegrond gekregen, maar die heb ik nog niet gebruikt. Het zou maar zo kunnen zijn dat ik hele einden omgelopen ben vanochtend

In de ocean hebben ze mooie aquaria. Je gaat van strand naar oceaan, dus van ondiep naar diep. Ik zie een hoop koralen, en van die mooie felgekleurde tropische vissen. Het is moeilijk om een niet bewogen foto te maken, zo klein als die vissen zijn zwemmen ze toch snel genoeg om een foto bewogen te maken. Ik zet mijn toestel op de sportstand en hoop dat dat voor sluitertijden zorgt die kort genoeg zijn

Verderop in de ocean, een heel eind verderop zelfs, er zitten veel aquaria tussen strand en zee en er zwemmen allemaal van die mooie vissen in en er groeien allemaal van die mooie koralen in, kom je in de open oceaan. Diepzee. Dinges. Groot, in elk geval. Er zwemmen verschillende soorten haaien rond in een enorme tank die minstens even groot is als Emmens haaientank, en er staan en zitten veel mensen naar te kijken. Ik maak wat foto's terwijl ik zit te spelen met silhouetten, als je de tank fotografeert zijn alle mensen die ervoor staan helemaal zwart en onherkenbaar, er blijft enkel een silhouet van ze over. Dat geeft best een leuk effect. Ik maak een foto van een meneer die een foto maakt van een langszwemmende haai en er blijft een zwart mensvormig silhouet over met een zwart fototoestelvormig ding er aan vast. Een tank verderop, en aan het einde van de tocht, loop je onder het aquarium door. In dit aquarium zwemmen allemaal roggen en zo, en die zie van de onderkant terwijl ze over je heen zwemmen. Even zit ik er naar te kijken, maar ik vind het een eng en oncomfortabel gezicht, het maakt me ontzettend iebelig om zo te kijken naar die overzwemmende vissen. Het lijken wel aliens zoals ze door het water zwemvliegdingesen. Mijn fantasie maakt er meteen een sciencefictionhorrorfilm van. Gauw loop ik verder, in de hoop dat dat mijn hoofd en mijn fantasie op andere dingen richt.

Ik kom terug in de Bush en mijn voeten juichen bij het idee om in het restaurant te gaan kijken of de bospaddestoelensoep al klaar is. En mijn maag ook trouwens, want ik ben lang bij al die vissen blijven hangen. De soep is klaar en ik neem een kom, vergezeld van een kiwismoothie. Weer zit ik te kijken naar alle beesten in de Bush, en al die vogels die zomaar brutaalweg over het terras ronddartelen. Ik ben moe en besluit niet te lang meer rond te lopen hier. Ik wil nu wel iets gaan doen waarbij ik kan zitten.

Ineens schiet te me te binnen dat vlakbij mijn hotel een bioscoop zit, eentje van JT. Ik check m'n mobiel (soms toch handig, zo'n ding), en zie dat Binnenstebuiten om kwart voor vijf die middag begint. Binnenstebuiten heb ik eigenlijk al gezien, maar het was een leuke film en ik wil hem best nog eens zien. Het dringt plotsklaps tot me door dat ik dan nog op moet schieten ook want ik wil ook nog even op mijn kamer uitrusten en mediteren en zo. En zo lang duurt het niet meer tot kwart voor vijf en ik moet nog met de bus terug ook. Ik sta op, ruim braaf mijn dienblaadje op en loop achter de bordjes "Hoofduitgang" aan. Eenmaal bij de bushalte hoef ik niet lang te wachten, binnen vijf minuten komt er een bus voorrijden en ik ga achterin zitten, zo'n beetje recht onder de stroomafnemers op het dak. Leuk, een trolleybus! Ook deze rit schieten er geen stroomafnemers van draden af, zoals mijn moeder altijd vertelt over de trolleybussen vroeger in Groningen

De film haal ik op tijd, en na de film loop ik langzaam richting hotel terwijl ik aan eten denk. Ik kom langs een klein ogende gelegenheid die "Eetcafé Twins" heet en besluit naar binnen te gaan.

Eetcafé, dat klinkt goed.

Niet te dikdoenerig en protserig maar gewoon en precies goed. Binnen blijkt het ook precies goed naar mijn smaak: er staan amper tien tafeltjes en alles is klein en krap. Alles is gewoon hout, en er zijn nergens dikdoenerig aandoende dingen te zien. Een serveerster vraagt of ik wat wil drinken en ik vraag een glas appelsap en de kaart.

Er staan een hoop lekkere dingen op die kaart en ik zit te wikken en te wegen terwijl ik geniet van de sfeer die hier hangt. Zo heel anders dan het restaurant van gister! Dit is veel leuker, en ik voel me hier meteen thuis, het is gezellig hier. Ineens heb ik geen zin meer om morgen naar huis te gaan, en ik neem me voor om dit adresje te onthouden en hier weer te komen als ik ooit weer in Arnhem moet of wil wezen. Uiteindelijk besluit ik om het vleestrio te nemen (kipfilet, biefstuk en ossehaas) want ik kan eigenlijk niet kiezen tussen de biefstuk en de kipfilet. Ik neem maar geen voorgerecht, als ik drie stukjes vlees moet wegwerken heb ik daar al ruim voldoende aan, verwacht ik. En dan moet je nog groente eten ook, natuurlijk

Uiteindelijk, na drie smakelijke stukjes vlees, bloemkool die zelfs ik als fervente bloemkoolhater prima te eten vond en een kopje thee, betaal ik de rekening en vind ik het tijd om terug naar het hotel te gaan. Ik ben moe, en vind het voor vandaag wel weer genoeg geweest, eigenlijk.

1 oktober

Volgens mijn horloge is het net half zes geweest, maar toch ben ik al wakker. Werkopstatijden zitten me nog steeds in 't systeem, kennelijk. Maakt niet uit. Ik lig nog even te soezen, maar sta al snel op want vandaag is naarhuisgadag. Ik kleed me aan en pak mijn spulletjes in voordat ik ga ontbijten. Dan staat dat alvast klaar

Mijn boek neem ik nog even mee naar de ontbijtzaal, want na het ontbijt wil ik nog wel even lezen. Het is nog vroeg, en ik krijg in de trein ná negen uur pas korting, en dus wil ik na negen uur pas weg. Of in elk geval na negen uur pas inchecken. Want korting

Alle tijd dus om rustig te ontbijten en met een kopje thee rustig even wat te lezen. De ontbijtzaal is gevuld met "blauwe kragen", mensen die een handenarbeidberoep hebben. Monteurs en bouwvakkers en zo. Ik zie geen enkele das, kennelijk is het voor kantoorlui nog te vroeg. Ik regel een kopje thee en een paar plakjes brood en ga zitten eten. En daarna, lezen.

Ik zit weer aan het raam en kan dus volop kijken naar alle bussen die af en aan rijden. En dat zijn er heel wat, want deze weg is een belangrijke aanrijroute van en naar het busstation. Pal voor het hotel zijn tijdelijk bushaltes, waar de bussen moeten stoppen voor uitstappers zolang het stationsplein nog niet klaar is. En er zijn veel uitstappers die allemaal richting stationshal en treinen lopen. Het blijft toch een gewone doordeweekse dag voor al die mensen. Maar ik zie ook veel scholieren, en die kunnen zich zo langzamerhand weer verheugen op herfstvakantie, denk ik

Na het ontbijt check ik uit, en drink mijn laatste arnhemse kop thee bij de starbucks terwijl ik wacht tot het kortingtijd is. Daarna loop ik vlug naar het perron, want de trein gaat om tien óver al. Ik bedenk me dat ik dan tegen tien over tien op Zwolle ben, en dus tegen lunchtijd thuis kan zijn

En inderdaad rijdt de aansluitende stoptrein naar Stad rond half twaalf 't Hoofdstation binnen. Als ik de trein uitstap, ben ik opgetogener dan ik in een week geweest ben. Weggaan is leuk, maar het allerleukste is toch thuiskomen en weer kunnen verkeren onder de rook van mijn geliefde Oale Grieze...

Vanzelfsprekende luxe

Veel dingen in ons leven zijn vanzelfsprekend voor ons. Zo vanzelfsprekend, dat we er geen tweede keer bij stilstaan terwijl dat soms misschien best goed is om wél te doen. Een douche, bijvoorbeeld, en een wasmachine. Een CV-ketel, of anders in ieder geval een boiler of geiser voor warm water uit de kraan. Een koelkast en een vrieskast of -kist.

Mama vertelde me laatst over toen zij kind was. Dat was in de jaren vijftig, voor de ontdekking van de Slochterse gasbel in 1959 en dus voor de aanleg van het gasnetwerk. Ze vertelde over een in mijn oren totaal andere wereld: een wereld zonder warm water uit de kraan, zonder wasmachine, zonder stofzuiger maar mét kolenkachel en bloemen op de ruiten 's winters omdat je geen kachel in je slaapkamer had.

De melkboer die elke dag kwam omdat veel mensen nog geen koelkast hadden en melk buiten de koelkast maar kort goed blijft.

De was bijvoorbeeld, werd altijd op maandag gedaan, en dat was een hele klus want alles moest met de hand gedaan worden. Met een wasbord, en een wringer. 's Ochtends vroeg werd een grote zinken teil gevuld met water, waarna Oma en Opa hem samen op het gasfornuis zetten om het water warm te maken. Vervolgens werd de hele rest van de dag besteed aan het wassen, schrobben, wringen en wat er dan ook maar nodig is om kleding schoon te krijgen zonder wasmachine. Vooral wringen was een gevaarlijk klusje: je moest goed uitkijken dat je je vingers er niet tussen kreeg.

"Je had doordeweekse kleren en zondagse kleren, en dat was het", zei ze.

Ook was er geen douche. Op zaterdagavond werd diezelfde grote zinken teil gevuld met koud water, aangevuld met keteltjes warm water totdat het aldus ontstane bad een aangename temperatuur had. Vervolgens moesten alle broers en zusjes in dat bad. Als je dus de pech had, dat je de laatste was, was het water inmiddels steenkoud. En natuurlijk waren er ook nog al je broers en zusjes in datzelfde bad geweest, zodat het water misschien niet zo heel schoon meer was als in het begin.

Doordeweeks 's ochtends wasten ze zich zo goed en zo kwaad als het ging bij de gootsteen. Met koud water uiteraard, want geisers en CV-ketels waren er niet. Brrrr.

Weinig mensen hadden teevée. Ze vertelde hoe mensen even verderop in de straat een teevée hadden. Tegen betaling van één of twee cent of zo per persoon mochten ze dan op woensdagmiddag daar naar het kinderprogramma kijken op de televisie. Met zijn allen in een klein kamertje op de grond zittend voor een televisie met een scherm ter grootte van een postzegel, genietend van een glaasje water, of ranja als ze geluk hadden.

Wat zou iemand uit 1950 zeggen als je hem of haar met een tijdmachine hierheen zou kunnen halen?

Elk huis heeft een douche, en centrale verwarming, een megagrote flatscreen teevée en warm water uit de kraan. Supermarkten liggen bomvol met allerlei levensmiddelen, en niets is op de bon (ook na de tweede wereldoorlog waren veel dingen nog op de bon, volgens Wikipedia was koffie in 1952 het laatste dat werd vrijgegeven). Grote koelkasten zijn tot de nok toe gevuld met van alles en nog wat. Via internet bestellen we zonder blikken of blozen spullen van waar ook ter wereld en videobellen we via Skype met mensen in Australië en Nieuw-Zeeland

Wat een verschil met de cassettebandjes en brieven die mijn moeders familie uitwisselde met een oom die op Curacao woonde.

Mensen kunnen elke dag schone spullen aantrekken, en het vuile goed stop je in de wasmachine en die regelt 't verder dan wel. Misschien heb je wel een droger, zodat je niet eens was hoeft op te hangen. Laat staan met gevaar voor eigen vingers door de wringer moeten doen.

Het maakt dat een lekker warme douche nóg aangenamer wordt dan eerst. Wat een zalige luxe is dat ook eigenlijk!

Ik neem me voor om al die dingen niet meer zo vanzelfsprekend te vinden als eerst

Sjoelen in 't café

Bij Ma in de flat was iemand die op zondagmiddag sjoel- en kaartmiddagen wou organiseren. Dat vertelde ze vandeweek. Ze wou er heen want het leek haar gezellig. Prima, leuk! Maar vandeweek kwam sjoelen onverwacht ook in mijn wekelijks schema opduiken.

Al mijn hele leven heb ik namelijk perioden dat ik prima met mezelf door één deur kan en perioden dat ik totaal niet met mezelf door één deur kan. Toen ik afgelopen woensdagavond weer in zo'n ik-voel-me-grijs-periode zat, vond een van de stemmetjes in mijn achterhoofd dat ik eens ergens heen moest. Naar het café dat vlakbij de Albert Heijn op 't plein zit. De andere stemmetjes vonden dat maar niets: ik in de kroeg?? Dat deed een dame toch niet? Na wat ruzie in mijn hoofd besloot ik dat ik geen dame wou zijn en best gewoon even wat kon gaan drinken ook al vonden de stemmetjes dat 't buiten mijn comfortzone lag.

Dus ik mijn jas aan, mijn portemonnee en huissleutel mee en op pad. Ik zou alleen even iets drinken, één drankje maar, gewoon om te oefenen en om mijn binnenstebuitenstemmetjes te bewijzen dat ze ongelijk hadden.

Toen ik langs 't raam liep, keek ik alvast even naar binnen. Het zag er rustig uit. "Mooi", dacht ik. Een mooie avond om te beginnen met in je eentje naar 't café gaan. Dus ik naar binnen, jas uit, rondkijken. Het zag er erg gezellig uit, lekker gewoon en niet pretentius of hip of modern of zo

Veel bruin, van die ouderwetse barkrukken met leren zittingen net zoals ze vroeger bij de bowling in Groningen hadden. Ik ging aan de bar zitten en bestelde een heel zedig kopje thee (ik had nou eenmaal echt zin in thee). Rondkijkend voelde de inrichting prettig en vertrouwd; zo lekker gewoon met veel ouderwets bruin en niet van dat moderne zwart/grijs/wit. Net zoals vroeger toen ik klein was in de bowlings waar mijn vader aan het werk moest terwijl kleine ikke met haar twee paardestaartjes in een hoekje zat te tekenen achterop een scorevel.

Terwijl ik thee zat te drinken keek ik om me heen. Aan een grote tafel even verderop waren een paar vrouwen aan het sjoelen, en ze hadden er veel lol bij. Ik moest er om lachen, en bleef kijken. Een poosje later vroeg één van dat groepje of ik mee wou doen. Ze waren een sjoelclubje, vertelde ze, die hier elke woensdagavond kwam sjoelen. Het kostte één vijftig per keer en een euro was voor de pot om aan 't eind samen uit eten te gaan en vijftig cent was voor de hapjes tijdens 't sjoelen.

Even later stond ik te sjoelen, terwijl ik me probeerde te herinneren hoe lang het geleden was dat ik voor 't laatst gesjoeld had. Ik denk bij Tina en Eddie thuis, op een oudejaarsavond. Denk ik. Lang geleden in elk geval, maar helemaal vergeten was ik 't niet en natuurlijk kon ik ook afkijken bij de andere meiden. En vanaf het begin had ik 't gevoel dat ik er helemaal bij hoorde, en dat was erg fijn

Dus nou zit ik zomaar zelf op een sjoelclubje.

Dinsdags is er bingo.

Daar wil ik ook wel een keertje heen, want van vroeger op de camping weet ik nog wel dat dat ook heel leuk kan zijn.

Ik heb nou alweer zin in komende woensdagavond.

Binnenstebuiten

Laatst ben ik naar de nieuwe (nou ja, nieuw...hij draait alweer een poosje) Disneyfilm geweest: Binnenstebuiten. Hij draait al meer dan een maand, en ik was eigenlijk niet echt van plan om er heen te gaan, maar kwam op het internet zulke ronkende reviews tegen dat ik toch maar vond dat ik 'm zelf moest zien.

De film gaat over een meisje - Riley - en de hoofdpersonen in de film zijn haar emoties: Plezier, Verdriet, Angst, Afkeer en Woede. Ietwat bijzonder is dat de film geen schurk kent en toch ontzettend mooi is, een schurkloze film komt voor zover ik weet niet zo heel vaak voor (alhoewel...Frozen en Star Trek 4 en Brave hebben ook geen echte schurk-schurken en in Maleficent blijkt de schurkin ook maar een gewoon mens te zijn) maar kan wel ontzettend tof zijn. Verder ga ik niks verklappen, dat zou zonde zijn van de film.

Wat ik eigenlijk Helemaal Heel Erg Geweldig vind aan de film is hoe ze emoties weergeven. Sinds ik de film heb gezien betrap ik mezelf er regelmatig op dat ik denk: "oh, volgens mij zit Angst nu aan de knoppen", of Woede, of Plezier of welke emotie het dan ook maar om gaat. Regelmatig is het best wel druk in het hoofdkwartier in mijn hoofd, met alle emoties die allemaal hun eigen stem meebrengen. Daarnaast luisteren is soms zoiets als in een ruimte met twintig of dertig mensen zijn en dan alle gesprekken tegelijk proberen te volgen, dan moet je eerst keihard "STILTE!!" roepen en dan één voor één iedereen Het Woord geven zodat iedereen de kans heeft om zijn/haar zegje te doen.

En ook het hele idee van die persoonlijkheidseilanden vind ik super; ik vraag mezelf heel de tijd af welke persoonlijkheidseilanden ik in mijn hoofd heb zitten, al zijn er een paar die volgens mij wel zo duidelijk zijn dat ze no-brainers zijn, zoals:

- familie-eiland: gevuld met beelden van mijn ouders en ooms en tantes en beelden van toen Mama en Papa nog bij elkaar waren en we nog (lang geleden) een gelukkig gezinnetje waren met ons drietjes. Van die lekkere soep eten in Haren en barbecueën in Tolbert.
- tech-eiland: gevuld met allemaal fragmenten code en met computers en alles. Absoluut een no-brainer :)

- muziek-en-dans-eiland, met allemaal instrumenten en podiums met bands en orkesten en grote vloeren er voor met dansende mensen. Countrybands met lijdansers, bigbands met stijldansers en caribbeanorkesten met salsaende mensen. Een groot veld waar drumbands shows geven. Misschien hebben muziek maken en dansen allebei wel hun eigen eiland, zelfs

En misschien heb ik ook wel een creativiteitseiland, met pennen voor het schrijven en potloden en gummen voor het tekenen en haaknaalden en bolletjes wol voor 't handwerken. Of misschien zijn ook dat wel allemaal aparte eilanden, eentje voor elk creatiefje. Misschien heb ik wel een pest-eiland of zoiets van toen ik vroeger op school zo gepest werd. En er zijn vast nog veel meer persoonlijkheidseilanden in mijn hoofd die ik zo gauw niet weet op te noemen.

Kijkend naar de mensen om me heen vraag ik me af welke emotie bij hen aan de knoppen zit, en welke persoonlijkheidseilanden ze hebben.

En ook denk ik aan de mensen bij Disney/Pixar, die zulke toch wel zware psychologische materie op zo'n toegankelijke en leuke manier vorm hebben weten te geven. Want ook zonder al die franje is Binnenstebuiten ook nog eens gewoon een hele leuke film.

Vroem Vroem

Soms zit er zomaar een gek woord of een gekke uitdrukking in mijn hoofd. Vanochtend was dat "Grote Vroem" voor een lijnbus. Uiteraard heb ik 'm meteen digitaal vereeuwigd op twitter toen ik onderweg ging naar Dierenpark Emmen (dit jaar kan dat nog, vanaf volgend jaar heten ze iets hips Engels en zitten ze niet meer in het centrum maar op de Noordbargeres waar nu nog druk gebouwd wordt).

In de bus onderweg, herstel, in de Grote Vroem onderweg, bedacht ik me dat je best een aardig eindje zou kunnen komen met het woordje vroem. Een Grote Vroem is dan een gewone grote bus, een Kleine Vroem is zo'n klein tienpersoonsofzobusje en een Eigen Vroem is een auto. Een gelede bus kan HarmonikaVroem heten en een dubbelgelede bus een TweeHarmonikasVroem.

Maar dan. Ik kom in de knoop met andere gemotoriseerde dingen: hoe noem je een motor? Of zo'n 45-kilometerkarretje? Misschien zijn de woorden "auto", "bus" en "harmonikabus" toch praktischer. Maar ook saaier, vind ik stiekem.

Handwerken herontdekt

Vroeger, toen ik nog twee paardenstaartjes had, leerde ik van Mama handwerken. Breien, haken, borduren, dat werk. Een nuttige vaardigheid (want voor een tientje wol van de Zeeman is meestal goedkoper dan een klaargekochte trui van honderd euro in de winkel), en meestal nog leuk ook. Maar zoals dat gaat, kwam op een gegeven moment de periode dat ik dat maar "stom" vond. Jarenlang waren haken, breien en borduren heel ver uit beeld verdwenen ten gunste van dansen en computers.

Maar tijden veranderen.

Mensen veranderen.

Prioriteiten veranderen.

Hobby's veranderen.

En ik verander ook, en herontdek soms dingen die ik vroeger leuk vond, en waarvan ik mezelf nu verbaasd afvraag: "waarom vond ik dat in vredesnaam ooit stom?".

Geïnspireerd door de mooie haaksels die een tante van mij op facebook zette (*kijkt naar Christa*), vond ik het laatst tijd om zelf ook eens weer te gaan haken. Op een dinsdagmiddag onderweg van werk naar huis ging ik tussen twee bussen door even de Grote Markt op om te kijken of de wolkraam er nog stond, nog open was, en zo ja of ze er iets leuks hadden. Nou, de markt was nog open en de kraam stond er nog en ze hadden ook nog een hoop leuks

Uiteindelijk na veel wikken en wegen thuisgekomen met vier knotten geel-wit gemêleerde wol zat ik te bedenken wat ik dan maken moest. Verkeerde volgorde natuurlijk, want het is handiger om eerst te weten wat je maken wilt zodat je dán de juiste hoeveelheid wol kunt kopen. Maar goed. Een kleedje leek me een goed begin, een simpel patroon natuurlijk want ik had heel wat jaren niet gehaakt. De keuze was gauw gemaakt en ik ging aan de slag, en al gauw was het ding klaar. Sommige dingen verleer je nooit en handwerken is er blijkbaar één van.

En het leukste was de ontdekking dat ik 't tegenwoordig weer echt leuk vind om te doen!

Ik zit al te denken over een volgend project, een handwerktas van omavierkantjes lijkt me wel wat. Er staan een heleboel hele mooie op google die zo simpel ogen dat ik ze wel na zou moeten kunnen maken, zelfs als er geen patroon bij staat. Zeer binnenkort gaan we hier dus maar eens aan de slag met het maken van een stel "bröddellappies" (of in goed Nederlands proeflapjes, maar 't Groningse woord is toch eigenlijk leuker :)). En misschien ga ik een vest voor mezelf haken. Of een sjaal. Of meer kleedjes voor op tafel. Of misschien beesten haken, daar staat ook wel een hoop van op internet en lijkt me ook hartstikke leuk. En ze dan in december aan de voedselbank geven of iets in die geest.

Een leuk aantal verschillende kleuren knotten wol hebben is dan wel handig. Dus moet ik binnenkort maar eens bij de Zeeman kijken naar wol.

En een mand of ton om al die knotten wol en ook de bröddellapjes in te bewaren is misschien ook wel handig. Want al die wol moet ergens bewaard worden.

Zoveel ideeën om uit te proberen!

Een heel internet vol haaksels!

Haken is leuk en haken is hip en haken heb ik helemaal herontdekt.

En het is ook zo simpel, eigenlijk. Als je 't niet kunt maar wel graag wil kunnen heb ik 't je vast heel snel uitgelegd.

Uitgebreid ontbijten

Laat me eens raden hoe jouw ochtend er uit ziet. De maandagochtend, bijvoorbeeld. Het begin van de werkweek en voor veel mensen de moeilijkste dag. In ieder geval voor veel mensen moeilijk genoeg om grappige memes op mijn facebooktijdlijn te dumpen

De wekker gaat. Slaperig druk je op snooze en draai jezelf nog even om. Even later gaat het vermaledijde ding weer.

Je bedenkt jezelf dat het maandag is. Shit, maandag! Had je gisteravond nou maar wat eerder op bed gegaan. Moet je er echt zo vroeg uit? Zuchtend hijs je jezelf uit bed, en na een korte douche voel je je al wat wakkerder. Eindelijk aangekleed sleep je jezelf naar de keuken om eerst maar eens koffie te zetten. Je kijkt op de klok en schrikt van de tijd. Je moet opschieten anders kom je te laat! Het ontbijt en de kop koffie sla je maar over, je rent de deur uit en springt in de auto, spurt naar de bushalte of stapt op de fiets.

Klinkt bekend?

Vroeger ging het bij mij ook zo. Nog niet eens zo lang geleden, tot aan dat mijn rug vorig jaar stukging, om precies te zijn. Toen ik weer wat aan de beterhand was, en weer aan het werk ging, was ik zo uitgerust dat ik uit mezelf vroeg wakker werd. En dus alle tijd had voor ontbijt. Een wandelingetje. Meestal liep ik eerst, nog voor het ontbijt. Lopen was goed voor de rug. Daarna rustig ontbijten, en rustig naar mijn werk. Zonder stress. Ik begon te ontdekken dat het wel wat had om de dag rustig te beginnen. Dat was eigenlijk wel de moeite waard om vast te houden, vond ik.

Dus ben ik bewust blijven ochtendwandelen en rustig uitgebreid ontbijten en zo. Ik sta er bewust een uur eerder voor op, en ga er de avond tevoren ook bewust een uurtje eerder voor naar bed. Nu is vroeg opstaan voor mij niet zo moeilijk, ik ben altijd een ochtendmens geweest, als kind al. Als je een avondmens bent, kan ik me voorstellen dat je er liever voor kiest om wat later te beginnen met werken - vooropgesteld dat je die keuze überhaupt hebt, want dat hangt natuurlijk nogal af van je baan.

Even lekker rustig tijd voor jezelf.

Even niks.

Even rustig ontbijten.

Je begint de dag dan toch heel anders. Rustiger. Minder stresserig en gejaagd. En dat bevalt wel, eigenlijk.

Een keurig nette verslaving

De koffieautomaat is op het werk de plek waar ik het eerst heen loop als ik 's ochtends mijn laptop geïnstalleerd heb. En dat geldt voor veel mensen. Normaal is dat ook geen probleem. Je komt binnen, je hoofd nog duf, opent je koffer, plukt daaruit de laptop, voeding, muis en stander en heel de zoi en zet de boel klaar en de computer vervolgens aan. Terwijl het ding staat wakker te worden/op te starten, kun je mooi even koffie halen.

Vanochtend ging dat iets anders dan normaal.

Het laptop-opzetten-deel ging helemaal prima.

En toen pakte ik mijn koffiemokje en liep naar de koffieautomaat. Om te ontdekken dat er een teken op stond dat 'ie onderhoud nodig had en dat hij me geen koffie geven wou. Zelfs geen heet water voor thee. Ik baalde, maar niet getreurd want er zijn nog vier automaten in het pand. Daarvan is er vast ergens wel ééntje die het doet. Toch?

Dus ik de gang door, op naar de volgende koffieautomaat. Waar een teken op bleek te staan dat betekende dat 'ie onderhoud nodig had, en me geen koffie geven wou. En ook geen heet water voor thee.

Nu begon ik toch wel een beetje meer dan geïrriteerd te worden. Kwaad eigenlijk, zelfs.

"Maar", zo dacht ik bij mezelf, "er zijn nog drie automaten!"

Een verdieping lager liep ik de gang in naar de koffieautomaat, mezelf afvragend of deze het wel zou doen. Even later ontdekte ik van niet, en liep ik sip verder naar automaat nummer vier. Die het óók niet deed, en ook geen heet water voor thee meer had. Nu was ik toch wel boos dat ze het niet deden. En ook begon ik steeds bozer op mezelf te worden, omdat ik kennelijk toch wel zo erg koffie nodig had 's ochtends dat ik boos werd als er eens een automaat het niet deed. Boos worden op jezelf omdat je ergens boos om wordt.

Mopperend in mezelf liep ik ten einde raad naar de koffieautomaat op de begane grond.

Die het ook niet deed.

Uiteindelijk moest ik water drinken, want de automaten wilden me niet eens warm water voor thee geven. Ik was boos dat ze het niet deden, ook al konden die automaten er zelf niks aan doen. En ik was boos op mezelf dat ik kennelijk zo verslaafd ben aan koffie 's ochtends, dat ik boos en geïrriteerd word als ik dat niet krijg. Dan ben ik toch wel verslaafder aan koffie dan ik graag denk.

Zou ik zonder koffie 's ochtends kunnen? Wakker worden met thee, bijvoorbeeld. Misschien moest ik dat eens een week of twee proberen. Een week om af te kicken en door de argh-ik-heb-geen-koffie-gehad-hoofdpijn-periode heen te komen, en één week om te kijken hoe me die thee bevalt. Misschien moest ik dat eens proberen. Een interessant experiment is het wel, vooral als ik in die periode eens een dagboekje ga bijhouden met hoe ik me voel en zo. En dan achteraf kijken of daar verschil is tussen met en zonder koffie.

Ondertussen zing ik voorlopig maar mee met V.O.F. de Kunst. Eéééééééén kopje koffie!

Lalalalala éééééééééén kopje koffie!

De zeven werken van barmhartigheid

Voor het eerst hoorde ik van de zeven werken van barmhartigheid van Suske en Wiske's Lambik. In welk album dat was, wist ik niet meer, maar er stond een plaatje van een heks met een harp op de voorkant. Even zoeken leert me dat het het album van Suske en Wiske en de Zeven Snaren geweest is.

Aan het begin van het album was iemand (ik geloof Lambik) die vroeg naar de zeven werken van barmhartigheid aan willekeurige voorbijgangers; de meesten kwamen niet verder dan een stuk of drie en deden het af als ouderwetse onzin. Uiteindelijk kwam Lambik - inmiddels nogal ontgoocheld - de heks tegen. Die wist ze allemaal wel en somde ze alle zeven met luide stem op:

1. de hongerigen spijzen
2. de dorstigen laven
3. de naakten kleden
4. de vreemdelingen herbergen
5. de zieken verzorgen
6. de gevangenen bezoeken
7. de doden begraven

Bekentenis: ik moest het volledige lijstje van internet plukken, want ik weet ze ook niet allemaal uit het hoofd. Die van die gevangenen bezoeken vergeet ik meestal en soms vergeet ik die van de vreemdelingen herbergen ook.

Eigenlijk was ik die zeven werken min of meer vergeten, maar vandeweek werd ik er aan herinnerd omdat ze bij ons op het werk sinds kort koffiebekers hebben van een bedrijfje dat van elk bekertje een bepaald bedrag naar de voedselbank stuurt (of zoiets). En toen moest ik er ineens weer aan denken, ook omdat ik zelf donateur ben van onze lokale voedselbank.

Als je zo om je heen kijkt in het dagelijks leven, lijkt barmhartigheid soms ver weg. Er wordt volop geklaagd dat we het niet goed genoeg hebben, waarbij we alles dat we wél hebben graag uit het oog verliezen en voor vanzelfsprekend aannemen, compleet met alle voorrechten die daarbij horen. Zoals die kennis die ik laatst hoorde klagen over het feit dat hij nog maar twee keer per jaar met vakantie kon in plaats van drie keer. Dat maakte me kwaad, en ik antwoordde nogal venijnig dat ik mensen kende die nóóit op vakantie konden gaan omdat dat simpelweg te duur was voor ze en dat hij van geluk kon spreken dat hij i¹/₄berhaupt één keer per jaar op vakantie kon, laat staan zelfs twee keer. Wat een zalige luxe om twee keer per jaar weg te kunnen gaan!

Mensen lijken het soms graag te hebben over de "ikke, ikke, ikke en de rest kan stikken"-samenleving en vergeten tijdens het klagen dat ze zelf geen haar beter zijn. En soms trap ik ook in die valkuil, want klagen is soms zo makkelijk. Veel makkelijker dan proberen er zelf iets aan te doen, in elk geval.

Maar als je dan een tweede keer kijkt, en wat nauwkeuriger kijkt, zie je dat wij met ons allen de meeste van die zeven werken toch wel doen en het dus eigenlijk best wel meevalt. Het valt alleen niet op omdat we het allemaal zo ver weggestopt hebben in overheid en organisaties en bureaucratie en zo dat het bijna niet meer terug te vinden is onder de enorme stapel paarse krokodillen. Maar we doen ze nog wel, met ons allen. Ga maar na: we hebben sociale verzekeringen (uitkeringen) die de nummers 1, 2 en 3 voor hun rekening nemen. Voedselbanken die daar nog een schepje bovenop doen omdat spijzen, laven en kleden van een uitkering ook op zijn zachtst gezegd geen vetpot is.

Ziekenhuizen, huisartsen, wijkverpleegkundigen en mantelzorgers nemen het zieken verzorgen voor hun rekening. Uitvaartondernemingen die voor onze dierbare heengeganen zorgen. Alleen dat van de vreemdelingen herbergen en misschien gevangenen bezoeken zijn erg impopulair: kijk maar naar wat mensen allemaal roepen over asielbeleid en asielzoekers en dat die vreemdelingen vooral weg moeten blijven.

Maar de meeste punten doen we toch wel, vinden we met ons allen kennelijk toch belangrijk genoeg.

Voor mijn gevoel is alleen nummer 6 een vreemde eend in de bijt. Gevangenen bezoeken. Doen we dat? Nou ja, de familie en naaste vrienden van de gevangenen misschien, maar verder? Eigenlijk weet ik daar maar weinig van, behalve dan de verhalen die je op internet hoort over bedrijven die penvrienden en -vriendinnen regelen voor gevangenen.

Misschien toch eens op internet gaan zoeken, want ik ben toch wel nieuwsgierig wat "we" als maatschappij van dat zesde werk vinden

En dan neem ik me ook weer eens voor om daar zelf ook wat meer aandacht aan besteden, aan die zeven werken van barmhartigheid.

Verbeter de wereld, begin bij jezelf, immers.

Geldloos. Zou dat kunnen?

Geld is belangrijk voor ons. Als je er te weinig van hebt, beheerst het je hele leven, zo blijkt uit verhalen die je kon horen bij de Voedselbankactie rond afgelopen kerst. Toen ik laatst weer eens Star Trek zat te kijken en in dezelfde periode Thea Beckman's Thule-trilogie (Kinderen van Moeder Aarde, Het Helse Paradijs en Het Gulden Vlies van Thule) zat te herlezen, vroeg ik me ineens af of we met ons allen - zo ongeveer wat we "de samenleving" noemen zeg maar - zonder zouden kunnen. Zou je het hele idee "geld" af kunnen schaffen? Hoeveel zou dat veranderen? Hoeveel zouden wij veranderen? Hoeveel zou het "Het Ons" veranderen?

Een interessant idee was het wel. Ook een moeilijk idee, vooral om jezelf het voor te stellen.

Het verhaal in mijn hoofd redeneerde ongeveer zo:

In de startrek-aflevering "Time's arrow" komt de bemanning van de Enterprise-D terecht in negentiende-eeuws Amerika. Ze ontmoeten daar onder andere Mark Twain en door wat gedoe komt Mark uiteindelijk op de Enterprise-D terecht in de vierentwintigste eeuw. Hij ontdekt dat ze geen Havanasigaren aan boord hebben en is daar he-le-maal niet blij mee. In de scène loopt hij door een van de vele gangen van het schip terwijl hij het daarover heeft met Counselor Deanna Troi, die hem vertelt dat er andere voordelen tegenover staan.

Ze vertelt hem dat ze geld en daarmee armoede geëlimineerd hebben, en dat een heleboel andere dingen die dat normaal met zich mee brengt ook verdwenen zijn. Mark is niet meteen overtuigd, hij vindt dat hij uit een tijd komt waarin de rijken rijker en machtiger worden door op de ruggen van de armen te staan. Uiteindelijk vindt hij toch dat het misschien toch wel waard is om zijn geliefde sigaar voor op te geven.

Geen geld. Een samenleving zonder geld. Zou dat kunnen?

Wacht eens, dat boek ging ook over zoiets.

Thea Beckman beschrijft in haar Thuletrilogie een maatschappij die zo ongeveer hetzelfde probeert te bereiken. Mensen helpen elkaar gratis, en nemen niet meer van de gemeenschap (het collectief, zo je wil - al klinkt dat wel meteen weer heel erg akelig communistisch) dan ze nodig hebben. Ze hebben wel een munt, konarciq of zo heet het ding, maar die staat niet in hoog aanzien, vertelt een verthuleenste Badener in Het Helse Paradijs aan net aangekomen Badeners die het land willen veroveren. Thulenen ruilen liever goederen direct voor goederen of diensten, in plaats van voor geld. Eigenlijk net zo'n beetje als de Kelten goederen voor goederen ruilen in Manda Scott's "Boudica: Droom van de Arend".

Maar de Thuleense (en ook Manda Scott's Keltische) samenleving is wel héél anders en vindt wel héél andere dingen belangrijk, blijkt uit de boeken als je ze leest.

Dat krijg je niet zomaar voor elkaar, dat we met ons allen ineens heel andere dingen belangrijk gaan vinden dan we nu doen.

Maar zou dat in het echt kunnen?

Laat ik eens proberen om het me voor te stellen.

Stel je eens voor, dat je bij de supermarkt je boodschappen gratis krijgt. Dat je bij de benzinepomp je auto gratis voltankt, en dat de fietsenmaker gratis je fiets repareert. Dat de supermarkt gratis zijn voorraden krijgt van de leverancier, die ze weer gratis krijgt van hun leveranciers en zo verder.

Dat werkt natuurlijk alleen zolang we onszelf met elkaar een gemeenschap voelen. En zolang mensen niet uitgebuit en onderdrukt worden, zoals bijvoorbeeld die Bangladeshers die vorig jaar of zo in het nieuws waren omdat ze voor bijna niks onze kleren maken en wij dat nog helemaal prima vinden ook terwijl zij langzaam doodgaan van de honger.

En zolang niemand meer van "het ons" pakt dat hij of zij nodig heeft. Meer van "Het Ons" afpakken dan je nodig hebt, echt nodig hebt, kan niet. Want dan is er niet genoeg voor iedereen, en gaan mensen het oneerlijk vinden dat die éne zo veel mag pakken en zij niet en dan krijg je uiteindelijk vanzelf rellen en revoluties en zulke ellende. Je mag dus niet

hebberig zijn en als je dat wel bent, is dat zo tegen de "je pakt alleen wat je echt nodig hebt" afspraak dat je het een misdaad zou moeten noemen. En het dus bestraffen.

Eigenlijk staat dat lijnrecht tegenover hoe we nu leven, met mensen, reclames en bedrijven die ons wijsmaken dat je vooral meer moet hebben dan een ander, en dat je vooral veel status nodig hebt en dat je vooral egoïstisch en hebberig moet zijn (denk maar eens aan Gordon Gekko's "greed is good"). En dat je, als je minder hebt, vooral op moet kijken tegen mensen die meer hebben en dat je hen toch vooral heel erg supermegabelangrijk moet vinden en zo. Terwijl ze, zoals mijn vader dat vaak zei, net zo goed stinken als ieder ander als ze op de wc zitten.

Stel je voor dat we geld afschaffen. En dat hebberig dus fout wordt.

Wat doen we dan met iemand die teveel pakt? In ons systeem zou hij of zij de cel in moeten. In de boeken van Thea Beckman kennen ze geen gevangenen, maar krijgt iedere crimineel een stempel met langzaam vervagende inkt in het gezicht. Een soort tatoeage. Verschillende kleuren staan voor verschillende misdrijven. Ze blijven vrij rondlopen maar worden door iedereen veracht om wat ze hebben gedaan, dat is hun straf. De inkt vervaagt in de loop der jaren en als 't weg is kan iemand opnieuw beginnen.

Zou zo'n systeem in het echt kunnen werken? Ik probeer het me voor te stellen maar dat lukt niet echt. Er zou dan zó veel moeten veranderen! En we zouden dingen als hebberigheid en status moeten afschaffen, dat lijkt me wel erg moeilijk. We zijn door de de eeuwen zó gewend en getraind om dat belangrijk te vinden.

Ik denk niet dat het zou kunnen.

In elk geval niet zomaar.

Maar een interessant idee is het wel.

Stel je eens voor dat je het hele idee "geld" zou kunnen afschaffen. Best wel een bijzonder idee, eigenlijk.

Aan de andere kant misschien minder bijzonder dan het lijkt: als ik Joris Luyendijks boek "Dit kan niet waar zijn" goed begrijp, bestaat ons meeste geld nu ook al enkel digitaal en is daarmee eigenlijk niks. Gebakken lucht misschien. Lucht waar we met ons allen in geloven, maar toch lucht. Minder dan lucht nog, misschien.

En toch, stel je eens voor. Een samenleving zonder geld. Ik vind het moeilijk om het me voor te stellen. Erg moeilijk. Het is zó anders dan wat we gewend zijn!

Hardlopen en zulks wat meer

Toen ik gisteren een aantal mensen zag hardlopen ("uitslovers" noemde Oma ze altijd) moest ik denken aan jaren geleden, toen een kennis quasi-grappend vond dat ik eens aan de 4 Mijl van Groningen moest meedoen. Hij had nog wel ergens een trainingsschema.

Mijn eerste gedachte was dat het me helemaal niks leek.

Mijn tweede gedachte was dat het me helemaal niks leek.

Hij vertelde over wat hij noemde de "runners high", blijkbaar een diepmeditatieve en nogal euforische staat van zijn die je kon bereiken door het hardlopen. Naderhand ben ik begonnen met het letten op gezichten van hardlopers. Ze kijken allemaal alsof het zwaar is, en sommigen kijken alsof het pijn doet. Iets euforie-achtigs heb ik nog niet gezien helaas. Wel mensen met een figuur zoals ik die vreselijk gepest en lastig gevallen werden tijdens het hardlopen, kennelijk omdat ze het gore lef hadden om "iets duns" te doen terwijl ze dat niet waren.

Stom, om iemand zo te pesten alleen omdat hij of zij aan beweging doet.

Zelf zit ik op fysiofitness. Net als een sportschool maar dan bij mijn eigen vertrouwde fysiotherapeut. Het is een heel klein zaaltje waar je alleen kunt zijn of soms met een of twee anderen. De fysio let op je, de blik in je ogen, hoe je de oefeningen doet. Soms krijg je een clipje op je vinger dat de hartslag meet en ook de hoeveelheid zuurstof in het bloed (of zoiets in elk geval). Ik hou niet van fitness en haat elke minuut van het uur dat ik bezig ben maar ik beweeg in elk geval en de kleinschalige opzet plus de echte aandacht van een ervaren fysio voelt veilig en dat is wel fijn. Hier zal tenminste niemand gemene dingen zeggen.

Soms denk ik dat ik wel meer zou willen doen. Ik probeer regelmatig te wandelen maar vaak vind ik wandelen gewoon stomvervelend, hoe fanatiek ik ook mijn best doe om mezelf wijs te maken dat ik het wel leuk vind.

Vroeger vond ik dansen leuk. Ik was er gek op. Nu niet meer. Hoeft niet meer van mij. Ik zou wel eens willen weten waarom ik dat niet leuk meer vind, en of ik dat wel weer leuk zou kunnen gaan vinden. Of misschien andere sporten proberen. Er is zoveel dat ik nog nooit gedaan heb: tennissen en hockeyen en golfen en judoën en schermen en noem maar op. Hoe weet je nou welke sport je wél leuk gaat vinden? Eigenlijk zou je een soort van probeerprogramma ofzo moeten kunnen volgen dat zich over verschillende sportverenigingen uitstrekt, zodat je de kans hebt om te ontdekken wat je wel en niet zou kunnen liggen.

Misschien is zoiets er wel. Toch eens een keer in het internet klimmen om te zoeken.

De goede dingen doen

Zo'n achttien jaar geleden begon ik met werken. Bij Vertis in Veendam. Dat was toen nog een klein bedrijfje van net boven de honderd man. Met elkaar maakten we van Vertis een mooi bedrijf dat in 2005 de Abel Tasmanprijs won. Toen ik in dienst kwam vertelden ze mij het bedrijfsmotto: "De goede dingen doen. Dus niet de dingen goed doen, maar de goede dingen doen. En die goede dingen dan ook goed doen." en dat is altijd een beetje blijven hangen in mijn hoofd, al is het meestal wel op de achtergrond

Soms komt die herinnering naar de voorgrond. Zoals laatst. Dan weet ik ineens weer dat ik dat stiekem toch wel belangrijk vind, ook al is goed een ontzettend lastig iets.

De goede dingen doen.

Want wat zijn die goede dingen dan? Als je er over na gaat denken, is "goed" eigenlijk verrekke subjectief. Iedereen vindt iets over "goed", en we nemen allemaal automatisch maar aan dat we er allemaal hetzelfde mee bedoelen, maar eigenlijk is dat helemaal niet zo. Als je over een willekeurig ding op een rijtje gaat zetten wat mensen overal ter wereld er van vinden, kom je een hoop verschillende dingen tegen.

Zoveel verschillende dingen, dat ik me vaak afvraag of "goed" op de keper beschouwd wel bestaat. Ook al zegt iedereen van wel. Ik kan me herinneren dat Jan Pompe van Axis into Management ons tijdens een CSDP-training ooit uitgelegd heeft dat goed en fout ooit zoveel duizend jaar geleden bedacht zijn door de Perzen. Dat betekent automatisch dat 't voor die tijd niet bestaan heeft. Of in elk geval anders heel anders bestaan heeft dan nu.

Aan de andere kant lijken we het met ons zeven miljarden wel min of meer met elkaar eens te zijn over een (klein) aantal nogal fundamentele dingen: een ander mens doodmaken is niet goed, en de spullen van een ander mens afpakken is bijvoorbeeld ook niet goed. Maar toch voeren we oorlog met elkaar en maken we andere mensen dood om via De Buit hun spullen/land/olie/whatever af te pikken. Omdat wij "goed zijn" en zij "slecht zijn" mogen we dat. Of zo.

Als je er goed over nadenkt (hah) kun je daar eigenlijk veel minder mee dan je eerst dacht. Je moet dan immers eerst bedenken wat het goede ding is, en waarom, en ook moet je weten wat de mensen om je heen eigenlijk het goede ding vinden. En die vinden soms hetzelfde maar soms ook heel wat anders en lang niet iedereen kan dan begrijpelijk uitleggen waarom eigenlijk. "Nou, gewoon", of "nou dat spreekt toch vanzelf", hoor je als je er naar vraagt. "Maar als dat nou niet vanzelf spreekt?", vraag ik me dan af. Soms durf ik dat zelfs hardop te vragen. Mensen en culturen kunnen zo veel verschillende dingen goed vinden. Zelfs in ons eigen kleine landje bestaat er een groot verschil tussen de Randstad en het Groningse Ommeland. En dat ligt minder dan drie auto-uren uit elkaar.

En toch spreekt het me nog steeds aan. De goede dingen doen. Het goede doen. Het heeft iets hoopvols, iets moois en idealistisch, iets "laten-we-samen-met-mekaar-van-de-wereld-een-betere-plek-maken"-achtigs.

De goede dingen doen.

Ik zou er bijna een dikke vette Tsjakka achteraan roepen, en die zou dan uit mijn hart komen ook nog. Misschien ben ik toch wel een beetje een idealistische wereldverbeteraar.

Muizen met rechterhanden

Ik werk met computers. De hele dag. Dus ook met een muis. Zo'n halve-ei-vormig ding met een snoertje dan natuurlijk, en niet zo'n beest dat piep zegt en kaas eet. Ik kan het met allebei de handen, hoewel ik linkshandig muizen meestal net iets prettiger vind, makkelijker. Mijn fijne motoriek is links misschien iets beter, ook omdat ik links schrijf. Maar toen mijn linkerarm en -schouder wat begonnen op te spelen, ben ik maar weer eens een poosje rechts gaan muizen, want je moet toch meestal best wel wat afmuizen op een gemiddelde dag en zo krijgt mijn linkerkant weer een poosje rust.

In het begin voelde het wat onhandig, zoals altijd wanneer ik van muisarm wissel. Je moet even wennen dat je 't weer met de andere hand doet, maar dat duurt maar een paar dagen van "oh jee wat voelt dit wel heel erg ongemakkelijk" waar je even doorheen moet en daarna voelt 't weer als helemaal normaal. Verder verwachtte ik ook eigenlijk niks bijzonders te ontdekken.

Wat me daarom totaal verraste en wat ik dus kennelijk helemaal vergeten was van mijn vorige rechterhandmuizenperiode, is hoe veel makkelijker rechts muizen bleek te zijn als je ook veel sneltoetsen gebruikt. Ctrl-C-Ctrl-V'en gaat toch een stuk sneller als je rechtshandig muist en dus je ene hand niet van de muis hoeft te halen terwijl je met je andere hand kopieert en plakt. En zo zijn er meer dingen, die toch voor rechtshandigen veel makkelijker blijken te zijn dan voor de tien-ofzo-procent linkshandigen waar ik bij hoor. Alt-tabben bijvoorbeeld. En ctrl-tabben. Escapen. Ctrl-D-en voor een bookmark in je browser te maken. Ctrl-S-sen om op te slaan. Van die dingen. Kleine dingen, waar je normaal eigenlijk nooit bij stilstaat. Waar ik tenminste nooit bij stilstond totdat ik besloot om een poosje rechtshandig te muizen.

En dat maakt dat ik me afvraag wat nog meer anders is als je 't met rechts doet in plaats van links. Schrijven wist ik al, als linkshandige op de lagere school met een verplichte vulpen schrijvend kreeg ik altijd en eeuwig klachten dat mijn huiswerk niet te lezen was omdat de letters uitgeveegd waren en dat ik toch eens netter moest schrijven. Plus dat mijn hand altijd onder de inkt zat. Gelukkig mocht je op de middelbare school met een balpen schrijven, en daar was ik dan ook erg blij mee, want prompt kon ik ineens netjes schrijven.

Ook moet ik denken aan de kopjes die we op 't werk een paar jaar geleden hadden, er stond een slogan aan de binnenkant (iets met de toen net nieuwe interne bedrijfswiki meen ik me te herinneren) die je alleen zag als je 't kopje aan het oortje met je rechterhand oppakte. Aangezien ik dat meestal met links doe, was ik heel verbaasd om na heel veel maanden ineens die tekst te zien :) terwijl mijn collega's verbaasd uitriepen: "Nou jaaaaaaa, hoe kun je dát nou over het hoofd zien!?" en ze zelf linkshandig koffie drinken moesten proberen om te ontdekken wat ik bedoelde. (alle erbijgeweesters hebben het wel allemaal geprobeerd trouwens; kudos!)

Zouden er ook dingen zijn die voor linkshandigen makkelijker zijn? Misschien is bijvoorbeeld met vork en mes eten instinctief iets makkelijker met links. Ik zie veel rechtshandigen altijd eerst de vork in de rechterhand en het mes in de linkerhand pakken tenminste, alsof de boel eigenlijk precies verkeerdom ligt voor de meeste mensen.

Toch eens gaan opletten. Vooral op die kleine dingetjes waar je normaal nooit over nadenkt.

Weg van alles

Soms wil ik weg.

Weg van alles.

Eigenlijk vooral op die bekende baaldagen dat alles tegen lijkt te zitten. Wakker worden met hoofdpijn. Je teen stoten 's ochtends bij het aankleden. Apocalyptisch ogende berichten met sensationele koppen in de digitale krant. Rekeningen op de deurmat. De bus te laat. Werk dat tegenzit. Je kent het vast wel.

En dan wil ik soms weg. Ver weg. Weg van alles, weg van alle gedoe en gezanik.

In mijn hoofd ga ik al vaak weg: ik lees boeken, ik schrijf gedichten, ik speel Runescape. Ik fantaseer over écht weg. Met een kamper of zo, gewoon stoppen waar het mooi en gezellig lijkt en weer verder als je er zat van bent. Geen vast huis meer, maar een meeneemhuis, net als een slak die zijn huisje altijd bij zich heeft. Of als in verhalen, met een knapzak over de schouder. Soms lijkt me dat zalig. En dan natuurlijk niet over de snelweg rijden, maar binnendoor. Met een dik boek met kamperplaatsen op de bijrijderstoel altijd maar reizen, bijna als een zigeuner. Of als Doctor Who misschien met zijn Tardis.

Europa is best groot.

En dan is de rest van de wereld er ook nog, Azië, Amerika, Oceanië.

De wereld is mooi.

Pittoreske dorpjes, mooie landschappen, stoppen waar je maar wilt en verder reizen als je er zat van bent. Een kennis heeft dat vorig jaar gedaan in Australië, en de foto's en verhalen die ze op facebook postte waren hardstikke gaaf. Stiekem leek zoiets mij ook wel wat, al moet je natuurlijk wel goed voor jezelf kunnen zorgen op al die plaatsen waar je niemand hebt om op terug te vallen. Je moet wel weten waar je mee bezig bent, dus.

Helemaal daar in Australië waar zo ongeveer alles mega-giftig is en een groot deel van het land min of meer woestijn is.

Het leek me wel eng toen ze er over vertelde, maar ik bewonderde haar ook erg veel dat ze dat toch zomaar deed. Het leek me wel wat, zo iets helemaal-weg-achtigs.

Echt helemaal weggaan kan niet, dat weet ik wel. Je hoort een vaste plek hebben om te wonen en belasting te betalen. En om dat te kunnen heb je een baan nodig, en ook daarvoor heb je een vaste woonplaats nodig. Zo zijn de dingen nu eenmaal. En bovendien is het toch wel fijn om een vaste plek te hebben om naar terug te gaan en thuis te komen, dichtbij je familie en zo.

Maar toch denk ik soms: stel dat het kon. Met een knapzak op de rug de wijde wereld in, weg van alles. In het eindelijk doorgebroken winterzonnetje zit ik er met open ogen van te dromen.